

Leto XIV. 1916.

Št. 1. Januar.

**BOGO
LJUB
CERKVEN LIST
ZA SLOVENCE**

Izhaja začetkom vsa-
:: kega mesca ::
Tiska Katol. Tiskarna
:: v Ljubljani ::

Stane:

za celo leto K 2.—; za
Nemčijo K 2.50; za Ame-
riko in vse ostale zuna-
:: nje kraje K 3.— ::

Spisi in dopisi se po-
: šiljajo uredništvu, :
naročnina in darovi
pa upravništvu „Bo-
goljuba“ v Ljubljani

Spisi se morajo poslati
do 10., dopisi do 15. prej-
:: šnjega mesca ::

Koledar za januar 1916.

Namen molitve za januar, določen od sv. očeta:

Kraljestvo Srca Jezusovega v družinah.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi nujni dogodki	Češčenje presv. Rešnj. Telesa		
			ljubl. škoi.	lavant. škoi.	
1	Sobota	Novo leto	Mir in blagoslov božji za celo leto	Trnovo, Ljublj.	} Stari trg } Sv. Martin pri Sl. Gradcu } Sv. Elizabeta v Sl. Gradcu } Sl. Gr., boln. Sv. Janez
2	Nedelja	Ime Jezusovo	Češč. presv. Imena Jez. Pogosto sv. ob.	Dobrava p. K.	
3	Poned.	Genovefa	Skorajšen in srečen konec vojske	Babno polje	
4	Torek	Tit	Katoliška Cerkev na Balkanu	Planina p. C.	
5	Sreda	Telesfor	Katoliški časopisi	Jovorje p. L.	
6	Četrtek	Sv. Trije kralji	Širjenje sv. vere med neverniki	Sv. Trije kr.	
7	Petek	Valentin, šk.	Kuge, lakote, vojske reši nas, o G!	Stari Log	
8	Sobota	Severin	Domači mir	Mozelj	
9	Nedelja	Bazilisa	Posvečevanje nedelje in praznikov	1/2 Mek. 1/2 Rep.	Razbor
10	Poned.	Pavel, pušč.	Zat. sam. sebe. Hrep. po kršč. popoln.	Begunje p. R.	Sv. Miklavž
11	Torek	Higin	Nalezljivih boleznih varuj nas, o G!	Olševek	} Sv. Ilj pod
12	Sreda	Ernest	Naši ranjenci	Borovec	} Turjakom
13	Četrtek	Veronika	Naši zdravniki	Trnje	Sv. Vid.
14	Petek	Hilarij	Sotrudniki Bogoljuba	Unec	Pameče
15	Sobota	Maver	Vdanost v voljo božjo	Podzemelj	Dolič
16	Nedelja	Honorat	Zenini in neveste in njih svatje	Sora	} Sv. Peter Podgorje Sele } Sv. Daniel v Celju } Sv. Jožef v Celju
17	Poned.	Anton, pušč.	Blagoslov pri živini	Železniki	
18	Torek	Stol sv. Petra	Zedinjenje razkolnikov z Rim. Cerkv.	Sv. Peter v L.	
19	Sreda	Kanut, kralj	Katoliški vladarji	Spitalič	
20	Četrtek	Fab. in Sebast.	Naši vojaki in orožniki	Kočevje	
21	Petek	Neža	Device, katere so nevarnosti	Sela p. Kam.	
22	Sobota	Vincencij	Stanovitnost v veri	Goriče	
23	Nedelja	Zar. B. D. M.	Srečne volitve zakonskega stanu	Poljanica	} Mar. c. v Celju } Kapucini v Celju } Javna boln. v Celju } Šol. s. v Celju
24	Poned.	Timotej	Poklic v duhovski stan	Brezovica	
25	Torek	Spr. sv. Pavla	Spreobrnjenje trdovratnih grešnikov	Vrhnika	
26	Sreda	Polikarp	Naši begunci	Mavčiče	
27	Četrtek	Janez Zlatoust	Naši škofje in duhovski pastirji	Stara Oselica	
28	Petek	Pavla, vd.	Vdove in sirote	Goče	
29	Sobota	Frančišek Sal.	Naši salezijanci	Salezijanci	
30	Nedelja	Janez, ml.	Dela usmiljenja	Peče	} Šol. s. v Celju
31	Poned.	Peter Nol.	Vsi v jan. umrlj. — Naši ujetniki	Senožeče	

Odpustki

za mesec januar 1916.

1. Sobota, prva v mesecu. Novo leto. Popolni odpustek: a) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; b) udom družbe krščanskih družin; c) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; d) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

2. Nedelja, prva v mesecu. Presveto Ime Jezusovo. V Avstriji dobe ta dan ali v osmini popolni odpustek vsi verniki, ki ta dan ali v osmini gredo k spovedi in k sv. obhajilu, so pri sv. maši in molijo v namen sv. očeta. Kdor torej hoče v nedeljo zadobiti odpustek, mora biti pri dveh sv. ma-

šah, ker pri eni mora že itak biti. — Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega pod navadnimi pogoji; c) onim, ki nosijo višnjev škapulir. — Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: a) če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; b) če so pri mesečni procesiji; c) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim telesom.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Sveti Trije kralji. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjev škapulir; c) udom bratovščine sv. Družine; d) udom bratovščine sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo drugo dobro delo; e) udom družbe živega rožnega venca; f) udom bratovščine za duše v

Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne.

II.

Ali se spominjate, dragi bralci, na ta naslov, da ste ga že enkrat brali? Bil je napisan, tako kakor danes, zdaj leto v prvi številki minulega leta. Takrat Vam je bilo obljubljeno, da bo »Bogoljub« prinašal daljšo vrsto sestavkov in nauk o trpljenju v tolažbo vsem trpečim in žalostnim. Potem so pa ti članki naenkrat prenehali. Prišlo je namreč na vrsto toliko drugih potrebnih reči, da je moralo to prenehati. Jela so v »Bogoljubu« prihajati tolažilna pisma ranjenim vojakom ter očetom, materam, ženam in otrokom ubitih in ranjenih vojakov, in še marsikaj je bilo treba povedati, kar je zdaj v času vojske posebno potrebno in primerno: izprašati vest, kako živite v tem izrednem času, opominjati k potrpežljivosti, goreči molitvi za umirajoče vojake itd.

Ker pa obljuba dela dolg, in da ne boste rekli, da »Bogoljub« ne drži besede, zato je potrebno, da to reč zopet povzamemo in nadaljujemo pripovedovati »nekaj lepega in veselega vsem žalostnim in trpečim«. »Bogoljub« bo tedaj prinašal skoz dalj časa lep nauk o trpljenju, katerega je svet ravno zdaj prepoln. Morda se bodo ti nauki še kdaj kaj pretrgali, če bo treba kaj drugega potrebnega povedati na tem mestu, pa se bodo po takem kratkem presledku zopet nadaljevali. Govorili bomo najprej o trpljenju sploh, kako je to v luči vere, v očeh božjih nekaj čudovito imenitnega; potem našteji in pokazali več

svetih in veselih trpinov; nazadnje pa bo prišel poseben nauk o dušnem trpljenju in mukah. Je namreč mnogo ljudi, posebno med takimi, ki bi radi Bogu lepo služili, pa imajo polno notranjih težav: dvomov, zoprnih skušnjav, stisk, tesnobe, bridkosti, nepotrebnih skrbi in praznega strahu, ki se ga pa znebiti ne morejo. To so tako imenovani skrupulanti ali tesnovestneži. Ti so dobrega sveta in tolažbe zelo potrebni in »Bogoljub« ga jim bo dal.

Nazadnje, ko bo vse to popisano, bomo vse te lepe in vesele nauke ponatisnili in povezali v posebne bukve, ki naj služijo v tolažbo in veselje vsem trpinom na Slovenskem za dolge čase; saj trpinov ne bo nikoli konec. Kajne, da bo prav tako?

Ker se nam je nit pretrgala in ste že pozabili, kaj je bilo lani na tem mestu »lepega in veselega« za trpeče in žalujoče pisano, ponovimo in posnemimo nakratko tiste misli:

Svet je poln trpljenja in trpinov. Trpljenje je delež vseh Adamovih otrok.

Nesreča naša pa obstoji in tiči v tem, da imamo trpljenje za nesrečo; da se čutimo nesrečne, kadar trpimo.

Ko bi prišel kdo k nam, pa bi nam rekel in nas prepričal: Ljudje božji, otroci matere zemlje, to kar imate vi za nesrečo, to je le vaša sreča, to je nekaj nad vse imenitnega, — ko bi nam kdo to dopovedal,

Kristus nam je rojen; pridite molimo ga!

pa bi se nam naenkrat svet v drugi luči pokazal, pa bi se nam pri vsem trpljenju obraz razvedril, pa bi imeli vse lažje življenje in tudi vse večje zasluženje.

In prišel je nekdo do nas, ki nam je to povedal. Imenuje se Jezus Kristus in božja modrost je v njem. Ta je odprl svoja ušesa in začel govoriti, kakor svet do takrat še ni slišal: hvaliti to, kar svet graja; poveličevati to, česar se ljudje bojé; blagrovati tiste, ki jih svet miluje; milovati tiste, ki jih svet blagruje: blagor ubogim, blagor žalostnim, blagor preganjanim!...

O, kako lep in vesel nauk, kako nebeška muzika za vse uboge, žalostne in preganjane!...

Ko bi mi le hoteli Kristusa poslušati in mu kaj vrjeti! Pa mi hočemo več vedeti kakor on. Nastavljamo ušesa svetu, ki nam govori v neštetih glasovih, poslušamo svojo naturo, ki nam šepeta na uho vse drugačne nauke kakor so Kristusovi.

Ne le posvetni ljudje, tudi tisti, ki se štejejo, da so Kristusovi, imajo nazore sveta, nazore mesa in ne nazorov Kristusovih. Ali ste kdaj koga slišali blagrovati žalostne, uboge, trpeče, preganjane? — Težko ste kaj takega slišali iz človeških ust. Reveža ne cenijo, žalostne milujejo, nad preganjanim z glavo majejo; časih pa še sami kamen za njim vržejo...

Loti se kdo podjetja, pri katerem ima dober in najboljši namen. Misli, da bo šlo in da bo kaj dobrega iz tega prišlo, pa ne gre. Podere se mu in morda pokoplje tudi njega v svojih razvalinah. — Posmeh in škodoželjnost ljudi, časih tudi dobromislečih, ga spremljata: Prav mu je! Kaj se v to vtika! Staknil je, kar je iskal!

Tam je mož pameten, ugleden. Nekega dne mu uide nepreudarjena beseda iz ust. In zdaj se začnejo zanjga križi in teža e: tožbe, zaslišavanja, kazni. Kličejo ga k sodnji, morda ne enkrat, ampak večkrat, vlačijo po časnikih, končno pride obsodba. — Prijatelji se ga sramujejo, znanci izogibajo. Ljudje ga milujejo ali celo obsodijo. Da bi kdo rekel: blagor mu, ker to-

liko trpi, to si bo nabral zasluženja, — kaj takega nikomur še na misel ne pride. Vsi sodijo le po vnanjosti. — Jezus iz tabernakeljna ga pa ni še nikoli tako ljubeznivo gledal kakor zdaj, ko se ga vse ogiba, ker vidi na njem znamenja svojih ran...

Tam pade na bojišču mlad čvrst mladenič. Vsi milujejo njegovo družino in njega: škoda, škoda fanta! Seveda je to po človeško upravičeno in prav. — Fantič se pa iz nebes dolí smeja in si misli: Le imejte vi svoje veselje na svetu; ne menjam z vami! In Duh božji govori: Ker je bila njegova duša Boгу všeč, ga je hitel iz človeške hudobije vzeti; ker je bil ljubljenec božji, ga je hotel pri sebi imeti.

Kdo ima prav: Kristus ali svet? Duh božji ali duh sveta? Kje je resnica? Komu naj vrjame in prav damo?

Molči, molči, ti lažnjivi svet! Umolkni pred Kristusom, — božjo modrostjo! Ti od nekdanj slepiš tiste, ki ti vrjamejo. Slep si in slepce vodiš. Kar govori Kristus, to je resnica. Kogar blagruje on, tisti je res blagrovanja vredn. Njega poslušajmo, njemu brezpogojno vrjemimo! Vse drugo je laž in zmota.

Otresti se moramo posvetnega duha in posvetnega mišljenja, prešiniti se pa bolj z duhom Kristusovim, duhom evangelija, potem bomo ves svet, posebno pa še trpljenje in križ videli v vse drugi, prijaznejši luči, obžarjen z nebeškim žarom, posut z dragim kamenjem nebeškega zasluženja.

In v tej nebeški luči Vam želi pokazati križ in trpljenje v pričujoči razpravi »Bogoljub«.

S sv. Pavlom smemo in moramo reči tudi mi: Mi pa oznanjujemo Kristusa križanega, ki je Judom pohujšanje, nevernikom nespamet, nam pa, ki se štejemo, da smo njegovi, božja moč in božja modrost. — Ne samo judom in nevernikom, marveč tudi mnogim kristjanom je trpljenje in križ pohujšanje, nespamet, nesreča in sama nesreča; — njim pa, ki so božjega duha, je znak po-

sebne ljubezni božje, odlika vseh božjih prijateljev, dokaz gotovega izvoljenja božjega.

O Kristus križani, ti največji trpin in prijatelj trpinov, tebe in tvojega križa se oklenemo z vsem duhom in celim srcem. V objemu svetega

križa hočemo okušati, da je tvoj jarm res sladak in tvoje breme lahko. Ob vznožju tvojega križa nam bodo težave od tebe poslane ali pripuščene, četudi po mesu neprijetne, vendar po duhu zaradi tebe mile in drage...

Dragocena je smrt pravičnih.

Pogostokrat čujemo o padlih vojaki, čujemo posebno sedaj v vojskinem času o smrti. Smrt — grenka beseda! Toda smrt nima na sebi samo bridkosti in strahu, ona ima za dobrega in vernega kristjana tudi tolažilo, da, težko pričakovano rešenje. Premislimo nekoliko dobro stran smrti za bogoljubnega kristjana.

Smrt nas reši križev in težav, ki jih mora vsak človek v solzni dolini nositi; voljno ali ne, to je pač njegova stvar. Ni ga človeka tako srečnega, da ne bi okusil križa, da ne bi imel težav. Ne samo v bornih kočah obiskuje Bog ljudi s križi in nadlogami, ampak tudi v sijajnih palačah. Zato ne zavidajmo bogatih in češčenih; kajti tudi oni so pod oblastjo križa, tudi oni morajo okušati bridki sad prokletstva božjega nad zemljo. Poglejmo samo našega vladarja! Zlata krona mu diči glavo, nad številnimi narodi gospoduje, in vendar je malokdo toliko pretrpel kot ravno on v dolgi dobi svojega vladanja. Prav pravi Tomaž Kempčan: »Križ je vedno pripravljen in te čaka povsod. Beži, kamor hočeš, ubežal mu ne boš. Pojdi gori, pojdi doli, pojdi ven, pojdi noter; povsod najdeš križ. Treba je bilo, da je celo Kristus trpel in od mrtvih vstal in tako šel v svojo slavo.«

Drugič je smrt tudi rešiteljica iz duševnega boja. Koliko skušnjav, koliko zapeljevanj vedno preži na nas! Kako hudi so boji, v katerih le premnogokrat pademo! Kako se moramo boriti za stanovitnost v dobrem in to neprestano do konca našega bornega življenja! Zato do-

ber kristjan pozdravi z veseljem smrt kot rešiteljico iz duševnih muk. Kako so se oddahnili svetniki, ko je napočil čas smrti! Neki grof na Poljskem je bil zadet od sovražne krogle. Umiral je. Vpraša zdravnika, koliko časa bo še živel. »Do polnoči,« je bil odgovor. Grofu so se zasvetile oči in v svetem navdušenju je rekel: »Torej, moj Jezus, še par ur in potem bom pri tebi, ker po tebi sem hrepenel vse svoje življenje.« Da, tako se razveseli otrok božji smrti, ki mu prinese konec dušnega trpljenja.

Dalje je smrt tolažilo, da se zopet snidemo s svojimi dragimi v nebeški domačiji. Pretresljivo je gledati, kako se poslavlja umirajoč oče ali mati od ljubečih otrok. Kako jim trga srce bridka ločitev in skrb za bodočnost. Toda eno tolažilo ima umirajoči, kakor tudi okrog stoječi: Na svidenje, onstran groba, nad zvezdami, na svidenje pri dobrem Očetu! Kako hlade te besede bridko ločitev! Mati, kako hrepeniš po ljubljenu sinu, ki je padel daleč tam na bojnih poljanah! Kako ti je hudo, da ne moreš na grob svojega ljubljence; in ko bi bilo mogoče, bi se podala tja gor v gorate Karpat ali na mrzlo gališko zemljo ali v srbske gozdove ali na skalnati Kras na grob svojega sina. Kako bi iskala med tisočermi napis svojega sina in ko bi ga našla, bi padla na gomilo in bi s solzami močila prst, ki pokriva ljubljeno bitje. Toda to ni mogoče. Pa nikar ne žaluj radi tega! Pogled v nebo in misel, da se še snideš ž

njim, ki ga ljubiš, naj ti zadostuje. Saj te loči le malo časa od njega in potem, ko pride zaželjena smrt, potem boš vekomaj združena z njim.

Nazadnje nam je smrt tudi pomočnica, da se združimo s svojim Bogom. O, ti srečna duša, ki se nisi nikoli ločila od svojega Stvarnika, po katerem z vso močjo svojega srca hrepeniš, kmalu, kmalu

se združiš z njim v neskončni ljubezni! Nič več ne bo zaprek, nič nevarnosti za sveto stanovitnost, ampak na vse veke boš mirno počivala v Bogu.

Da, »dragocena je smrt pravičnih v Gospodovih očeh«. Zato živimo tako, da ne bomo pričakovali bele žene s strahom, ampak s svejim hrepenenjem!

Letošnja sveta noč.

Na lahkih krilih je priplula
preblažena božična noč;
vse s cvetjem radosti obsula,
z neba prinesla nam pomoč.

Saj tam na betlehemiški trati
oznanja angel nam sladkost;
veli, ni treba vam se bati,
sam Bog postal je zdaj vaš gost:

Rodil se je Zveličar mili,
od vseh željno pričakovan,
da svet otme v najhujši sili,
ki v strašni greh je zakopan.

Spev rajski se glasi z višave,
v njem angeli Boga slave.
Želijo mir vsem volje prave,
ki vestno za Boga žive.

A kaj odmeva sem čez polje
kot strašne vojske grom bobneč?
Oh, ljudstva niso prave volje
pa svet ogroža vojni meč.

Življenje naše, vojska huda,
je čas preskušnje slej ko pred.
Kako živeli bi brez truda,
odkar je greh okužil svet?

Ko vsi bi vestno se borili
v duševnih bojih vsakokrat,
vsi narodi bi mir slavili,
ljubili se kot brata brat.

In vendar dobrih duš ne moti
nesrečni narodov prepir.
Obup se čistih src ne loti,
v njih biva zaželjeni mir.

Če on, ki vojni meč ga rani,
Gospodu vojnih trum je vdan,
lahko svoj srčni mir ohrani
vkljub grozi smrtonosnih ran.

Pomoč je nam z neba poslana,
zato radujmo se nocoj!
Saj duša, ki Bogu je vdana,
v nebesih najde delež svoj.

Br. Gervazij.

Milostipolni praški Jezušček.¹

Ni kmalu najti pobožnosti, ki bi bila bolj mila in ljubka, kot je pobožnost do božjega Deteta Jezuščka. Po tej pristrčni pobožnosti zadobi človek ono sveto srčno priprostost, katere zlasti dandanes manjka, ki pa je tako potrebna za dosego popolnosti, da pravi Kristus sam: »Ako ne boste preprosti kakor otroci, ne boste dosegli nebeškega kraljestva.« Samoobsebi se razume, da vsi goreče častimo božje

Detete, ležeče v jaslicah v teh lepih božičnih praznikih, a božični zvonovi bodo utihnil in jaslice bomo razdrli, toda vsled tega naša ljubezen in pobožnost do sv. detin-

¹ Kdor razume nemško in se zanima za natančno zgodovino Praškega Jezuščka, mu bodi priporočena knjiga: »Das gnadenreiche Prager Jesukind in der Kirche S. Maria de Viktoria zu Prag« von P. Josef Mayer C. SS. Red.

stva Jezusovega nikakor ne sme omrziniti, kaj šele ugasniti. Da se temu izognemo, začnimo goreče častiti malo, ljubko Praško Dete Jezusa. Saj se je Praško Dete naselilo tudi pri nas že po mnogih cerkvah, a je žalibog zlasti na kmetih tako mnogo-krat zapuščeno in pozabljeno. Da je vzljubimo, se nekoliko seznanimo z njim ter preglejmo njegovo obširno in zanimivo zgodovino prav na kratko:

Pravi, prvotni ali original Praškega Jezusčka hrani cerkev Marije Zmagovalke v Pragi. Dete je narejeno iz voska ter visoko 48 cm. Desno ročico blagoslavlja povzdiguje, levica pa drži zemeljsko oblo. Oblekc ima Jezusček nad 20, eno lepšo od druge, vse se lesketajo zlata in biserov. Cesarica Marija Terezija mu je lastnoročno izgotovila krasno zeleno obleko. — Obličje božjega Deteta je nad vse ljubeznivo in prikupljivo, v čemer ga noben posnetek ne more doseči. Kako pa je prišla sem dragocena sohnica? Kneginja Poliksena Lobkoviška jo je prinesla leta 1628. karmelitom, ki so imeli v lasti cerkev in samostan Marije Zmagovalke. Ob tej priliki je pobožna kneginja izgovorila nekako prorokovanje, ko je dejala: »Dajem vam najdražje, kar imam, Jezusčkov kipec, ki so ga že moji pradedje goreče častili. Častite to podobo, pa vam ne bo nikdar ničesar manjkalo.« — Kako resnične so bile Poliksenine besede, nam kaže nadaljna zgodovina čudežnega Deteta. Komaj so takrat že silno revni in stiskani praški karmeliti postavili Jezusčka na oratorij in pred njim opravljali svojo pobožnost, že jim je došla nepričakovana podpora od cesarja Ferdinanda II. Češčenje Deteta je raslo vedno bolj, zlasti novinci samostanski so se odlikovali v tem češčenju. Toda novicijati je bil prestavljen in goreči Detetovi častivci so odšli iz Prage; češčenje je pojemale in z njim tudi samostanski blagoslov. Švedi so l. 1631. zavzeli in oplenili Prago. Neverski Švedi so vrgli milostno Dete za oltar, pri čemer je kip izgubil obe ročici. Ko so dobili naši Prago nazaj, je Dete Jezus še vedno ostalo

med staro šaro za oltarjem v prahu in pozabljenosti, zato je bil samostan še vedno nesrečen. Cesarska podpora ni več dohajala in sovražni Švedi so zopet napadli mesto. — Sedem let je ležalo božje Dete v prahu v veliko nesrečo samostanu in mestu. Tedaj pa je prišel l. 1637. v Prago pater Ciril, eden izmed tistih novincev, ki so že precej v začetku tako goreče častili milostnega Jezusčka. Takoj poišče milostno podobo, in ko jo po dolgem iskanju najde, jo poljubuje z gorkimi solzami ter jo postavi zopet na prejšnje mesto v oratoriju. Pri tej priliki mu podeli Jezusček milost duhovne tolažbe in gorečnosti, kar je pater Ciril že od mladosti pogrešal. Zato ni le sam goreče častil Jezusčka, temveč je tudi druge navajal k temu češčenju. Cele ure je preklečal pred Praškim Jezusčkom. Ko je nekoč zopet molil pred Detetom, je bil trdno prepričan, da je iz Jezusčkovih ust slišal besede: »Usmilite se me in jaz se bom vas usmilil, dajte mi moje roke in dal vam bom mir; čim bolj me boste častili, tem bolj vas bom blagoslovil.« Presenečen je zapazil pater Ciril sedaj prvič, ko je odgrnil modro Jezusčkovu oblačilce, da Dete nima ročic. Samostanski prijor ni imel denarja, da bi dal napraviti nove roke milostnemu kipu. Toda Cirilovo »zapuščeno Dete«, kakor ga je imenoval, je samo pomagalo. Umirajoč meščan je dal p. Cirilu potrebni denar. Ali prijor je za ta denar napravil popolnoma nov kip, a božja volja je hotela, da je drugače vedno trdno stoječ svečnik padel in uničil novo podobo, ki so jo komaj postavili na oltar. Zopet je dobil pater Ciril denar na čudovit način; veličastna, neznana žena ga mu je izročila ter nato precej izginila. Toda vsota je bila premajhna. Na neki notranji glas postavi Jezusčka v zakristijo, tu ga najde bogat uradnik, ki se ga usmili ter mu napravi ročici in zato prejme pomoč v veliki stiski, ki ga je trla. Toda Jezusčkovu češčenje še ni bilo zadostno. Zato je samostan še trpel od roparskih vojakov in od kuge.

Ko je samostanski prijor v svoji kužni

bolezni obljubil pospeševati češčenje Praškega Jezusčka, je ozdravel ter silno poživil njegovo češčenje. In zopet se je naselilo v samostanu blagostanje. Pater Ciril, oskrbnik Jezusčkov imenovan, je dosegel, da so sezidali Detetu posebno kapelico, kamor so ga slovesno prenesli. Tu so obiskovali Jezusčka razni imenitni velikaši, kakor baron Krištof Mitrovic, baronica Febronija Pernstein, ki je ravno Jezusčku na ljubo poklonila samostanu grad in posestvo Solniško.

Vsa samostanska okolica je bila opuščena, dočim samostan ni trpel nikake škode; nasprotno. Celo najvišji vojaški dostojanstveniki švedski so obiskovali čudežno Dete ter ga obdarovali. V nastopnem letu je pomagal Jezusček zoper kužo ter dodelil karmelitom, da so sprebrnili mnogo protestantov. Kakor nikdo ni zastonj častil božjega Deteta, tako tudi ni nihče odšel kazni, kdor je razžalil milostno Dete. O tem nam poročajo zapiski pre mnogo slučajev. — L. 1655. so slovesno

Sv. družina na begu — zgleď našim beguncem ...

Cesar Ferdinand III. je pri obisku Pražge cel četrť ure klečal pred Jezusčkom, ter se mu zahvalil za pomoč v raznih bojih. — L. 1648. je zasedel Pražo grozni sovražnik in zaničevalec duhovnikov, švedski general Königsmark, a po pomoči Jezusčkovi ostane samostan nepoškodovan in vsi oni so se oteli, ki so pribežali k karmelitom, kajti nad vse čudno, Königsmark sam je izdal za samostan varovalno pismo.

kronali Praškega Jezusčka in sicer na predlog grofa Bernarda Martiniškega. Dandanes ima Jezusček že dve silno dragoceni kroni. Nastopnje leto sta sezidala barona Talmberška Praškemu Detetu novo kapelico, kjer je ostalo do l. 1741. Kužnega leta 1713. ni nihče umrl, kdor se je z zaupanjem zatekel k Jezusčku. — Poroča se nam tudi o mnogih grešnikih, ki so se pred Praškim Jezusčkom sprebrnili. Naj-

več češčenja pa je užival Jezusček med l. 1738.—1741. Dan na dan je bila Talmberška kapela polna pobožnih molivcev in mnogo škofov si je štelo v čast, da so smeli maševati ob milostnem oltarju. V tem času so začeli razpošiljati posnetke Praškega Jezusčka po Nemškem, Ogrskem, Poljskem, Francoskem, Španskem, Italijanskem in gotovo tudi k nam, saj so goreči misijonarji nesli posnetke celo v Indijo in na Kitajsko. Da se je tudi po teh krajih Jezusček izkazal milostnega, nam pričajo dragoceni obljubni darovi, ki so jih pošiljali od vseh krajev v Pražo. Ker je bilo v milostni kapelici vedno toliko častilcev, so prenesli Jezusčka v cerkev ter ga postavili na dragocen stranski oltar, da se je mogel in se more še dandanes videti po vsej cerkvi. Vse mesto se je trudilo, da je kar moč okrasilo velikega Dobrotnika praškega mesta. Še tisto leto 1741. jim je ljubi Jezusček poplačal, da niso sovražniki, ki so zopet zavzeli mesto, prav nič opustošili mesta in nobenega meščana umorili. Velika je bila hvaležnost meščanov Jezusčku, saj so bili prepričani, da jih je edino on varoval. — Toda koncem 18. stoletja pa je češčenje milostnega Praškega

Jezusčka omrznilo, kajti nastopila je mrzla Jožefinska doba, ki tudi praškim karmelitom ni prizanesla ter jih pregnala; samostansko cerkev so premenili v župnijsko ter dragoceni Jezusčkovi darovi so bili poprodani. — In kako je zadnjih sto let s češčenjem Praškega Jezusčka? Čeprav so bili goreči Jezusovi častivci, praški karmeliti pregnani, vendar ta ljubka pobožnost ni nikdar popolnoma prenehala. Milostno Dete je še vedno imelo goreče častivce, čeprav ne toliko kot prej. V mnogih cerkvah po svetu so postavili njegove posnetke, kakršne najdemo tudi pri nas, n. pr. v Ljubljani, zlasti pri frančiškanih ga zelo časte ter mu prinašajo, posebno otroci, svežih cvetic, potem v Kamniku, Kranju, na Homcu in drugod. Pa tudi po mnogih zasebnih hišah se je že naselil Praški Jezusček. Kjer že imate milostno Dete, je goreče častite, saj se je Jezusček zlasti v hudih vojskinih časih posebno skazoval milostnega, kjer pa ga še nimate, si ga, če le mogoče, nabavite. Vei pa pomnimo besede Praškega Jezusčka samega, ki jih je govoril svojemu častivcu p. Cirilu in po njem nam vsem: »Čim bolj me boste častili, tem bolj vas bom blagoslovil.«

Marianus.

Bodite modri kakor kače in priprosti kakor golobje!

(Mat. 10, 16.)

Vam, drage žene in dekleta, veljajo te Kristusove besede! Jezus jih je zaklical svojim učencem takrat, ko jih je kakor »ovce med volkove« razposlal širom tedanjega, zelo pokvarjenega sveta, oznanjevat narodom svoj sv. evangelij. Kot spremstvo na to nevarno pot, kot nekak lek zoper vse hudo jim je govoril te besede. Vam pa jih kliče danes »Bogoljub«, ker s strahom gleda na vse nevarnosti, ki vam pretijo v sedanjih hudih časih.

Zato se nikar ne čudite, da vas popeljemo malo v šolo h kačam in golobom! Jezusova želja je tako.

Bodite modre kakor kače! — Kača je zelo plaha žival. Plazi se in lazi le po takih krajih, kjer je varna. Na javnih cestah in trgih in kjer je mnogo šuma in ljudi, tam ne dobiš kače.

In vé? Kje se najraje gibljete? Ali ne žene včasih katere izmed vas radovednost ali napuh ravno tja, kjer je največ šuma? In morda še celo na kraje in v družbe, kjer se vam zapeljivci hvalisajo in prilizujejo? Kaj vam pravi v tem oziru vaša vest? ...

Predrage! Ljubite varnost domače hiše! Trg in cesta nista za vas! Napolnujte

tudi rade praznoto naših cerkvá, kjer Kristus večkrat tako sameva! Sameva zjutraj ob času sv. maš; sameva podnevi, sameva ponoči. V sedanjih časih vam je še prav posebno potrebno, da se pogostoma ogrevate za dobro ob Solncu, ki je Kristus v sakramentu sv. Rešnjega Telesa. On vam bodi svetovalec in pomočnik v bojih za vašo čast in poštenje! Ne pozabite: Sveto obhajilo je tisti čudoviti kruh, »iz katerega poganjajo device«. Sveta Rešnja kri je pa hladilna rosa zoper poželjivost...

Kača ima zelo bistro oko. Že od daleč spozna nevarnost ter zbeži in se skrije med listjem in kamenjem. Najbolj pazi na svojo glavo, in vsi dobro vemo, zakaj.

In vé? Kako je včasih marsikatera tako kratkovidna, da noče videti nevarnosti, četudi se ji očitno bliža. Nobenemu bi ne smela zaupati, pa zaupa morda vsakomur... In se še izgovarja: »Saj so le nedolžne šale; saj ni nič hudega!« Zares žalostne take šale, kjer se Bog žali in koplje grob nedolžnosti! Pa tudi vljudna hoče biti in prijazna. Mogoče bo tudi res tako; toda počasi se daleč pride; najprej vljudnost, potem pa — poželjivost... Pomislite tudi to-le: Ali bi ne bilo res žalostno, da bi deklet, ki je že davno vrgla svoje igrače in svojo punčiko med stare cunje, sedaj sama služila drugim za igračo? Kje je tu dekliški ponos? Ni li to poniževalno za vsako pošteno deklet? Pa si mnoge štejejo take stvari še v čast in v znamenje posebne prijaznosti! Kako pač oslepi človeka grdi napuh! Ko taka revica odpre oči in pride do spoznanja, je velikokrat že prepozno. Morda že okuša bridki sad greha: sramoto, jok in sirotenje...

Nad vse lepo se nasproti takemu vedenju poda v ustih poštenega, slovenskega dekleta tista narodna o rožici: »Tudi jaz sem rožica, v božji vrtec vsájena. Skrivam se zdaj tu, zdaj tam, trgati se pa ne dam!« Oh, da bi jo rade prepevale vse Slovenke! Gotovo jo je pelo ono blago deklet, ki je reklo: »Ne samo za šeststo kron; tudi, ako mi daste šest milijard, ne« in je zavrnilo Judeževe groše, ponujane ji kot

kupno ceno poštenja. To je pravi dekliški ponos!

Ako pa je sila, in kača ne more več zbežati, tedaj pa se postavi odločno v bran. Gre se ji pač za življenje.

Drage žene in dekleta, razumete ta nauk?... V sili se nikar ne bojte klicati na pomoč! Zadevo pa javite takoj svojim staršem in po potrebi tudi dotični oblasti! Vojska zahteva junakov, duhovni boj pa tudi junakinj — hrabrih Judit. Sicer pa, ako pazite, bo težko prišlo do kaj takega. Kako že poje pesem o rožici? »Ko bi rožica modra bila, slanica bi je ne vmorila. Oh, zakaj se nisi skrila, ti nesrečna rožica?«

Sedaj pa pojdemo še malo v šolo k goproste kakor golobje!« Kako priproste kakor golobi!« Kako priprosta, a vendar kako ljubka žival je golob, ta prijatelj naših domov! Vsi ga radi imamo; kristjani pa še posebno, odkar se je sam Sv. Duh, ženin čistih duš, blagovolil prikazati v podobi goloba. Nič pavovega nima na sebi, pa tudi nima grdih srakinih lastnosti, da bi se šopiril in lišpal.

Ti moj dobri Bog, koliko pa je med našim ženstvom takih, ki hočejo veljati za dobre in še celo za pobožne, pa nočejo na noben način spoznati, kako nekaj zopernega je tisto pretirano in ošabno lišpanje in ponašanje! Koliko takih, ki skrbijo za vso prevzetno navlako in se ne sramujejo niti sedanje grešne mode! Pa pridigaj jim kolikor hočeš, nočejo in nočejo razumeti, da je sedanja moda s tesnimi krili, s prozornimi bluzami in globoko izrezanimi moderci res prava vaba za vse slabo; da je ta grda pošast naravnost netilo vse pohotnosti. Pamet, drage ženske, pamet! Pa škarje v roke in napravite konec tej spakariji! »Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota; žena, katerra se boji Gospoda, tej grehvala. (Preg. 31.)

Golob ne bo pobiral vsakemu zrnja iz roke, razen kogar prav dobro pozna. Pa še tedaj zelo previdno in odleti pri najmanjšem šumu. Kak lep nauk za vas, dra-

ge žene in dekleta, da bodite zelo previdne. Nikar se preveč ne zanesite same nase! Kdor misli, da stoji, še vedno prav lahko pade. Tudi nikar ne varajte samih sebe, da ste se dosedaj dobro držale, da ste dovolj trdne! To bi bil napuh. Prevzetnim pa se Bog ustavlja in le ponižnim daje svojo milost. Gorje vam pa, ako bi vas zapustila ta hčerka božja!

V nevarnosti golob hitro zbeži v svojo duplino. — Zatecite se tudi ve pri vsaki nevarnosti s kratkim zdihljajem v odprto rano presvetega Srca Jezusovega, v varstvo Marije Device! In tudi ti grozni časi, ki so polni nevarnosti, bodo šli mimo vas brez dušne in telesne škode. Pomagaj k temu Bog!

L. C.

Kraljica cerkvenega leta.

Brezmadežna, z deviško svojo roko otvorila si tempelj nam častit.
»Cerkveno leto«, včrtano globoko je z božjim prstom na mogočni zid.

Na levi, desni palme, krone zlate in lilije in biseri solzâ;
tam milosti zakladnice bogate:
vse to darovi ljubega Boğa.

In med svetniki, kakor zvezda jasna, v lepoti svoji, Deva, ti stojiš.
V podobi vsaki nad vse si krasna, iz vsake o ljubezni govoriš.

Advent prižiĝa lučic ti število, iz zlatih zvezd ti kuje diadem, in Božič poje slavno oznanilo, da mater te pozdravlja Betlehem.

In od sedaj — vse njemu posvečeno, ki mu v duši je božanstva znak. Ob njem gojiš na tihem željo eno: za Dete vsak utrip in vsak korak.

Mladič je, poteze nosi tvoje, veselo gledaš v jasno mu oko; pa glej, zaveda se naloge svoje, med ljudstvo gre — težko ti je slovo.

In kratko še in kapljice krvave teko raz križ — na njem je Jezus tvoj. In čez tri dni prinese z znaki slave vstali Sin pozdrav ti prvi svoj.

In zdaj, Marija, sluti ti narava, da več trpela si kot kaka stvar? Iz cvetk najlepših, ki jih da dobrava, ti zviĝe majnik venec za oltar.

In slavčki mili pesem ti drobijo, kot bi hoteli, da pozabiš bol. O tebi valčki živi govoriĝo, proslavlja te gorica, hrib in dol.

Ko počasti te Sveti Duh nevesto, življenja slike nove se odpro: kot mater božjo, Boĝu vedno zvesto, kraljico svojo venča te nebo.

In predno sveta cerkev leto sklene, v ljubezni vsej pokažeš svoj obraz; desnica tvoja z vencem nas oklene: »Molite ga,« veliš, »in rešim vas!«

O reši nas, razširi Cerkev sveto, da zemlja nam svetnikov novih dá, da to in vsako drugo novo leto več vnetih src slavilo bo Boĝa!

M. Elizabeta.

Najdražji zaklad.

V prvih časih krščanstva, ko so bili verniki v vedni smrtni nevarnosti pred sovražniki, jim je Cerkev dovoljevala, da so smeli jemati sv. Rešnje Telo na svoj dom. Tu so hranili nebeški kruh, in ako je žugala smrtna nevarnost, so se sami obhajali ter okrepcali za bližajoče se muke. Spravljali so sveti zaklad v male puščice.

V tako malo, pa dragoceno, zlato puščico je spravila nebeški zaklad, sv. Rešnje Telo, plemenita, mlada Rimljanka Mirijam v Antiohiji. Dan za dnem je klečala pred Njim; tu je opravljala svoje pobožnosti, ker je bila preveč oddaljena od zbirališč kristjanov.

Ko je hotela Mirijam nekega jutra zopet opraviti svoje molitve, opazi, da je njena zakladnica oropana: dragocena puščica s svetim Rešnjim Telesom je izginila.

Kdo bi popisal veliko žalost plemenite Rimljanke nad tem božjim ropom! Potrta poklekne devica ter prosi z vsem ognjem svojega srca Jezusa pomoči. In gle! Še ni vstala od molitve, kar ji prinese sel sledeče pisanje: »Sestra, sporočim Ti, da se stvar, ki jo pogrešaš, nahaja v mojih rokah. Tvoj brat Oroncij!«

Ta njen brat je bil pogan. Svojo dedščino po starših je zapravil; živel je le od podpor svoje sestre, ki je res po sestriško skrbela zanj. Nemudoma pohiti božo-

ljubna mladenka k bratu, ter ga najde v družbi ničvrednega sorodnika. Brat prizna, da je skrivaj vzel puščico v njeni ne navzočnosti; pristavi pa, da jej hoče vrniti to puščico, toda le za veliko plačilo. »Daj mi moj najdražji zaklad nazaj« — pravi devica — »pa zahtevaj zanj, kar ti drago!«

»Dobro,« pravi malovredni brat, »da ostaneš pri besedi!«

Tovariša sta spisala listino ter predložila devici, da jo podpiše. Ona podpiše listino brez opazke. Dragoceni zaklad je pač dobila nazaj, pa za katero ceno? Morala je celo svoje premoženje odstopiti bratu; sebe pa se je morala prodati kot sužnjo ter oditi takoj v Rim.

Mirijam je bila pripravljena za vse, samo da je dobila nazaj dragoceni zaklad. S srčno radostjo je poljubila sv. posodico ter vzkliknila z nevesto visoke pesmi: »Našla sem ga, katerega ljubi moja duša!«

Ko je nastopila pot v Rim, da ondi služi kot sužnja, skrije dragoceni zaklad skrbno pri sebi, rekoč: Vse mi je kot blato na cesti, samo da najdem Jezusa.

Kako osramoti tak zgled tiste kristjane, ki višje cenijo denar in blago, veselje in celo grešno strast bolj kot samega Boga, zakritega v najsvetejšem Zakramentu!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

»Gnusoba razdejanja« je pa seveda tam, kjer starši sami pridijo svoje otroke z besedo ali dejanjem, z grdim vedenjem ali nerodnim življenjem, namenoma ali ne namenoma — po tem otrok ne vpraša. Taki starši so pohujšljivci, da jim ni noben drug pohujšljivec enak. Človek bi mislil, vsaj na deželi ni tako nepremišlje-

nih ljudi, brezvestnih očetov in mater, da ne bi spravili otroku izpred oči, kar ni zanj. Pa se motiš. Neki oče je pripovedoval otrokom doma — boljšega vzgojnega opravka ni našel — da so duhovniki napravili vojsko; njegov sinček je takoj hotel iz Marijinega vrtca. Neka mati je jemala hčerko s seboj, ko se je shajala z vojaki. Neki oče

je dosledno vodil s seboj v gostilno najbolj porednega otroka in se ustil vpricho njega: »Baba mi nič ne reče, četudi pijan pri-lomim domov, da ji le tega-le odvezamem.« — Koliko je pa takih staršev, ki otroke namenoma zavajajo v laž, tatvino, golju-fijo, pijančevanje, jih šuntajo zoper duhov-nike, učitelje, župane, jih napeljujejo celo v vlačugarstvo, nesramno življenje. O star-ši, starši! Morje bi bilo moralo že zdavnaj iz svojih globin in preplaviti vso zemljo, ko bi prejel na svetu vsak oče-pohujšljivec, vsaka mati-zvodnica svoj mlinski kamen.

Rimski cesar Avgust je imel razuzda-no hčer, Julijo po imenu. Nekoč so jo po-svarili njeni sorodniki, naj vendar živi do-stojno, kakor se spodobi cesarjevi hčeri. In kaj je odgovorila: »Če se moj oče izpo-zabi, da je cesar, zakaj bi se jaz ne smela, da sem njegova hči?«

Pametne besede — nihče jim ne more oporekati, če pomisli, da je pačanka tako rekla o očetu-paganu. Toda, ali ne govore enako tudi otroci krščanski o očetih-krist-janih, o materah-kristjanah? In če ne govo-re, ali vsaj ne mislijo, da smejo delati ena-ko? Zakaj bi ne smeli rabiti svojih oči, svo-jih ušes, da vidijo, da slišijo, kako jim pot kažeta oče in mati. In če potem uporab-ljajo svoje zaznave, svoje vtiske, ki so jih prejeli od tistih, ki so jim postavljeni v življenju za učenike in vodnike, za zglede in vzore — kdo jim more kaj očitati? Ptič se s ptičem lovi, človek s človekom. Ali naj gre potem tak oče, taka mati, pa sina, hčer uči: »Tako ne smeš, kot naju vidiš!« O ostudna vzgojna sleparija, da je ni grše in ogabnejše! Kaj pa, ko bi sin in hči rekla: »Oče, mati, lažniku ne verjame-mo, četudi resnico govori. Če vidva svo-jemu evangeliju ne verjameš, kako naj va-jinemu verjameva midva?« Kaj bi rekla?

Neka odlična pisateljica pripoveduje: »Ko sem bila stara deset let, so me mati po naključju ujeli na laži. Precej trdo so me kaznovali. Potrpela sem. Trdno sem pa takrat sklenila, da se vedoma ne zla-žem nikdar več. Pa še tisti dan sem sliša-la, kako so mati nekaj pripovedovali dekli,

in potem trdili že očetu, kar sem vedela, da ni res. In od tistega dne — odkrito po-vem — izgubila sem vse spoštovanje do svoje matere. Vsi njeni opomini so bili za-me prazne besede; njena svarila so me le srdila, njene kazni nič poboljšale. Le sre-ča zame, da sem prišla kmalu nato daleč od doma v boljšo vzgojo.«

Kako prav je torej opomnil blaženi župnik Vianej neki materi: »Prosim vas, po-skrbite, da se bodo vaši otroci enkrat bolj spominjali vaših lepih del kakor vaših lepih besedi.« Krščanski starši, ne pozabite te-ga zlatega nauka!

Omenimo pa še nekaj. Dobe se tuin-tam starši, ki žive sicer zgledno, pa ven-dar včasih z nepremišljenim go-vorjenjem pohujšajo otroke. Očetje ra-di pripovedujejo vpricho otrok, kako so se nosili in fantovali v svojih mladih letih; kako so premikastili tega in onega; kako so »ga« podirali; kako so presleparili ob tej ali oni priliki župnika ali kaplana, učitelja ali starše — in podobne neumne ba-harije. Matere enako: koliko so imele snub-cev; koliko oblek in rut; kako so se fantje zanje topli; koliko sovražnic so imele in ka-ko so jih osramotile; kako so bile brhke, zviyačne, za bridek odgovor pripravne — in kar je takih bahaskih čenčarij. Ali je to za otroke? Komu je to v prid — staršem ali otrokom? »Če si psa ubil, ga zakoplji!« pravi pregovor; po domače povedano: Če si storil v življenju kaj neumnega, ne nosi na trg, najmanj pa pred otroke! Kaj pa, če jo otroci udarijo za teboj, češ: če so oče tako smeli, ki so vendar pametni, zakaj bi pa jaz ne smel? Če so bili mati taki, ki so vendar pobožni, zakaj bi bila pa jaz boljši? In če boš svaril, kar se ti ne zdi prav, in če bo mati grajala, kar ti ni všeč, si bodo otroci svoje mislili: Tujo grbo vidita, last-ne pa ne! In če se še oglase: »Kaki ste bili pa vi, ko ste bili mladi?« Ali ne boš po-vesil oči in sklonila glave pa žalostno oba umolknila? Povedala sta jim grehe, odveze pa nista prejela.

Neki oče je pripovedoval svojim otro-kom hudomušnosti iz svojih mladih let.

Posebno natančno, kako je znal nagajati učitelju v šoli. To je bilo paglavcem všeč! Kmalu potem je bil nenavaden nemir v šoli med poukom. Neki porednež je obesil učitelju na suknjo izrezan obraz. Učitelj vpraša pridno deklico, zakaj je celo ona danes tako nemirna. Učenka mu vse pove. Poredni fantin je prejel plačilo. O tem je zvedel tudi njegov oče doma. Hudo je vzkrikel nad pobom. A ta mu je ravnodušno povedal: »Saj ste nam vi to pravili, oče, kako ste naredili učitelju.« Kaj je hotel oče? Molčal je in požrl, kar je sam zmesil.

S tem seveda ni rečeno: starši ne smejo otrokom pripovedovati o nobenem slabem zgledu. Nikakor ne! Le govore naj jim tudi o slabih zgledih, domačih in tujih; samo omeniti naj jim ne pozabijo kazni, ki je sledila tej in oni hudobiji. Saj to vendar ve vsak vzgojitelj, da ne more otroka čisto odtegniti vsakemu slabemu zgledu; to mora pa tudi vedeti, kaj je najboljši pripomoček pred vplivom slabih zgledov: strah pred posledicami hudobije.

Pol dela pa bi bilo šele izvršenega, če bi starši samo varovali otroke slabih zgledov; treba je lepo izpeljati tudi še drugo polovico: svetiti otroku po potu življenja z *l e p i m z g l e d o m*. Pravimo »svetiti«, ker je lepi zgled staršev za otroke najžarnejša luč, ki jim kaže, kam in kod in kako za vzgojnimi cilji. Pa ne samo to; še važnejše je drugo: na lepih zgledih staršev otroci tudi vidijo, da je mogoče to izpeljati, kar starši z besedo naročajo. To jim daje zaupanje, veselje, pogum in vstrajnost pri samovzgojanju. Lepi zgled staršev je gotovo najmočnejši naravni vzgojni pripomoček, potreben pri vzgoji, kakor oko slemu in noža hromemu. Zato je naročal že božji Zveličar apostolom tako vneto: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.« (Mat. 11. 29.) In sveti Pavel Korinčanom (4, 16.): »Prosim vas torej: bodite moji posnemalci, kakor sem jaz Kristusov.« To daje pogum! Če si dolžan ti, zakaj bi ne bil dolžan jaz; če moreš ti, zakaj bi ne mogel jaz? In če starši morajo, ki so svobodni in ukrenejo lahko po svoji volji, za-

kaj bi ne moral jaz, ki nič nisem in nič nimam in sem pod jarmom?

Slovečji ustanovnik katoliških rokodelskih društev, Adolf Kolping, je imel nekoč nagovor krščanskim materam. Povedal jim je pri tej priliki tudi to-le: »Veste, ve matere, kaj je mene udržalo na pravi poti sredi sedanje splošne izprijenosti? Imel sem mater, da nikoli na nji nisem nič videl, česar bi ne bil mogel ceniti in spoštovati. Kadarkoli se mi je bližala izkušnja, vedno sem se spomnil materinega zgleda, in izkušnjavec je zbežal.« To je pripovedoval mnogoizkušeni mož s solzami v očeh. Dokaz, kako globoko seže zgled staršev in kako mogočno vpliva.

Seveda je pa treba lepi zgled tudi pametno porabiti, da si sam ne zmanjša vpliva. Naj tozadevno omenimo le dvoje napak.

Dobe se starši, sicer na vse strani izvrstni, toda svoj dobri zgled otrokom preveč nadležno vsiljujejo. Vse mora iti po enem kopitu, vse kakor ata in mama. Tudi v takih rečeh, kjer bi ne bilo nič napačno, ko bi ravnal otrok po svoji osebnosti, po svoji — bolj učeno povedano — individualnosti. Vsak otrok ima skoro drugačno naruro, drugačna telesna in duševna svojstva, nagnjenja, talente, zmožnosti — in tudi s tistimi se pride do pravih ciljev, in morda še prej, če jih znajo starši pametno voditi. Zato ni prav, če se vedno učiteljavi nad otrokom, da izgubi reva končno vsak smisel za samostojno delovanje. »Vidiš, mene poglej; po meni se ravnaj; od mene se uči; po meni se zgleduj!« — To gre po nekaterih, sicer dobrih družinah od jutra do večera, od leta do leta. Tako se ponuja dober zgled za vsak nič, da je otrok kakor v sponah. Naposled se deci dober zgled kar pristudi, ker se ji zdi, da je staršem več za samohvalo, kakor za otrokov prid. Prisiljen zgled je kakor prisiljen sad: na zunaj bujen, v resnici pa nič redilen. Čimbolj otrok sam od sebe in prostovoljno opazuje in občuduje lepe zglede, tembolj se mu prikupi in tem globlje vtisnejo v dušo.

Še slabše pa je tam, kjer starši dobre zglede samo hlinijo zaradi otrok, v resnici jim pa za dobro ni dosti mar. Če molijo otroci, tudi oče sklene roke — tako za silo; če mora z otroci v cerkev, tudi gospa-mamá vzame s seboj molitvenik — da ni med otroci zgledovanja; če je kvaterni post, tudi gospod papá pokusi malo prežganke, mesno pa pospravi kasneje, ko odidejo otroci. Doma sta znabiti oče in mati prav stroga, da ne zine kateri otrok kake nečedne besede; na izprehodih in na obiskih se pa vsaj pritajeno hahljata, če uide tujcu ali gostitelju kaka dvoumna ali celo kosmata. Vse zaradi otrok, iz notranje potrebe nič. Enako je n. pr. s knjigami in časniki: pred svojimi otroki pohujšljive reči zapirata, za druge jih pa z nakupom podpirata, če jih celo ne izposojujeta. Seveda, ko bi bili otroci res tako nepazni, preprosti, gluhi in slepi, kakor niso! Pa koliko je takega komedijantstva dandanašnji nele po gosposkih hišah, ampak tudi po kmetiških domih! Ponekod vse samo na videz, da se otroci prezgodaj ne pohujšajo in ne napravljajo pred časom staršem sitnosti in sramote; pozneje naj pa bo, kakor svet hoče. Bog, duša, večnost otrokova, kdo se bo zdaj za to menil?

Kar smo pa povedali glede dobrega

zgleda staršev, velja seveda tudi gledé dobrega zgleda drugih domačih. Kaka sreča za otroke, če je pri hiši globokoveren ded, iskrenopobožna stara mati, zgleđen stric, skrbna teta, vesten posel itd. Saj kaže izkušnja, da vplivajo taki družinski člani mnogokrat še odločilneje na nrvni razvoj otroka kakor oče in mati. Deca se prikloplja takim starinam z neko nedoumno zaupljivostjo in pristrčnostjo, z vdanostjo in ljubeznijo, ki ji drugod ni skoro najti para. Le berite mladostne spomine in povesti mladinskih pisateljev: ded in babice, strički in tete, stari hlapci in dekle — polveč kakor očetov in mater. Koliko dobrega lahko store taki ljubljenci mladine, če se zavedajo v svojem govorjenju in vedenju važnosti dobrega zgleda!

Pa tudi sosedje, sorodniki, botri in botre, součenci in součenke, tovariši in tovarišice pri igrah — kolik blagoslov za dobro vzgojo, če dajejo nedolžnim malim lepe zglede! Odtod nepresežna važnost, da zahaja mladina le v dobre družčine. Kako nespametno pa od tistih vzgojiteljev, ki vlačijo brez pomisleka svojo deco v vsako družčino, da tam drugi igraje podro, kar so morda sami doma s trudom zgradili!

(Dalje.)

V tihi uri.

V svetišču vlada mir svet,
skrivnostno večna lučka trepeče...
Polna v duši blažene sreče
v senci križa, v znožju oltarja
v uri polnočni ljubi Vladarja
bela roža, najlepši cvet.
V očeh ljubezni je žar...
v srcu ognjenem vdana molitev,
davne prostosti vedna daritev. —

Zunaj pa dviga sveta se vihar.
Samotnega doma cvet!
Glej, že krasi gloriola svetniška
tebe, skrivnostna roža deviška.
Uči me, uči, da duša moja
zroč na oltar zašepeče: »Tvoja
sem v vek in moj ni več sve!«

Ljubinec.

Zgubljeni poklic.

P o v e s t .

XXV.

Evo me na vrhuncu vseh mojih želja,
vseh mojih teženj!! Sedaj sem redovnik!

Sedaj sem srečen! Naj drugi skrbno zbirajo bogastvo, naj hrepene po senci minilive slave, ki jo svet daje: jaz sem zad-

Sv. Neža,

voljen, da imam svojega Boga! Neka prijetnost me je navdajala, kadar sem se spomnil na preteklost, a tudi bodočnost me ni vznemirjala; tako so mi dnevi tekli mirno.

Pobožno sem opravljal svoje molitve in marljivo izvrševal šolske dolžnosti; kar gorel sem od ljubezni do Boga in do bližnjega. Rad sem pokoril svoje telo. Zvečer, predno sem šel k počitku, sem dajal pod rjuho krtače za obleko, kake ključe in karkoli mi je prišlo v roke, samo da bi mi bilo spanje mučnejše in da bi se večkrat prebudil. Če sem se le malo vzdignil na postelji, sem videl kapelico, ki je segala do moje sobe. Tamkaj je gorela večna luč, ki je blede razsvetljevala oltar. V takih trenutkih sem povzdignil svoje srce in pošiljal sam v nočni tišini vroča čustva k Jezusu, jetniku ljubezni. Klical sem ga z najslajšimi in najnežnejšimi imeni; krčevito sem sklepal roke in trdo zglavje močil s solzami.

O tajinstvena moč božje ljubezni! Premili glasovi za dušo, ki veruje! Vsak dan sem se postil v čast blaženi Devici Mariji ali Jezusu ali kateremu drugemu svetniku, ali pa sem se čemu odrekel, kar mi je najbolj prijalo. Ali človek ni popoln; greh je njegova dediščina. Tudi jaz sem storil kake ne popolnoma prostovoljne prestopke.

O kako sem se tedaj kesal! Takoj sem tekel k ravnatelju, da mu priznam svoj prestopok; jokajoč sem ga prosil, naj se združi z mojimi molitvami, da čimpreje umrem. K temu me je silila edino le misel, da v nebesih ne bom več mogel žaliti ljubelega Jezusa. Nekega dne se je čitalo v obednici v življenjepisu sv. Franciška Saleskega, kako je sv. Franciška Šantalska v goreči ljubezni do Boga vzela razbeljeno železo ter si z njim na prsi vtisnila ime Jezusovo. Sklenil sem v svojem srcu, da storim tudi jaz to; skrbno sem gledal, kje bi dobil potrebno orodje.

Nedaleč od samostana je imel delavnico neki knjigovez. Ko mi je domači hlapec nekega dne prinesel perilo, sem ga prosil, naj mi prinese od knjigoveza onih

pet črk, ki so potrebne, da sestavim drugo-ceno ime Jezusovo.

Dobil sem lepe, krasne in velike črke. Sestavil sem iz njih Jezusovo ime, jih močno zvezal, razbelil in jih pritisnil najpreje na desno ramo. Koža je cvrčala, a jaz sem trpel; zdelo se mi je, da me bo to obvarovalo peklenškega ognja. Poskus se ni dobro obnesel, ker se je beseda komaj poznala. Razbelil sem črke drugič in jih pritisnil na srce. Tudi sedaj se ni bolje naredilo, temveč se mi je napravila rana; imel sem dovolj dela, da sem jo zakril svojim predstojnikom.

Tu prekinem svoje pripovedovanje in se obrnem k vam svobodomislecem, ki se rogate čudovitim zgledom apostolov, ki prezirate vse, kar je tajinstvenega in vzvišenega! Vi, zažrizedenci, vendar ne morete reči, da nima vera tudi sedaj mučencev, ki se odreko z veseljem vsemu in z radostjo pretrpe vse muke. Vera ima svoje mučence, kakor imate tudi vi svoje samoubijalce, ki si z enim samim strelom iz samekresa ali z bodalom nasilno vzamejo nezno in neplodno življenje, življenje brez vere in vesti, življenje brez nad. Taki so plodovi vaših nauk! — Vi seveda niste sposobni razumeti velike sreče, katero uživa vernik v najstrašnejših mukah, ki jih trpi iz ljubezni do Boga. — Še danes se mi poznata dva skoro nevidna znaka, ki me vedno spominjata na one srečne dneve.

XXVI.

Leto mojega novicijata se je bližalo h koncu. Nekega dne dobim od očeta pismo, ki se je tako-le glasilo:

Predragi sin!

Vzel sem si malo odmora, da Te obvestim o našem žalostnem stanju. Že dva meseca me nadlegujejo stare bolezni; k tem so se pritihotapile nove ter me silijo k takemu življenju, ki nikakor ne ugaja moji živahni naravi: Prisiljen sem živeti čisto po pravilih. — Mama mnogo trpi vsled glavobola...

To kratko in žalostno pismo je oče končal z običajnim opominom, naj pazim,

da bom zvest svojemu poklicu; končno je tudi naročil, kakor vedno, naj pozdravim predstojnike.

Komaj so pretekli štirje dnevi odkar sem dobil pismo, sem bil že brzojavno poklican k postelji nevarno bolnega očeta.

Ne morem povedati, kako me je potrla ta nenadna vest.

Moj oče! ... Tako sem ga ljubil; a tudi vsi, ki so ga poznali, so ga ljubili zavoljo njegove dobrosrčnosti, ki se je zrcalila v vsakem njegovem dejanju. Vsa javnost ga je častila in spoštovala. Vsak se je razžalostil, kdor je slišal, da je na smrtni postelji. — Hitel sem v mesto. Čakal me ni zunaj pred palačo nikdo; vse je bilo žalostno in tiho. Ojunačil sem se ter hitro prekoračil stopnice. Tu mi je prišla nasproti mati; bila je vsa obupana. Razprostrla sva roke in se nemo objela, a v naslednjem trenutku sva se spustila v glasen jok. K očetu sva prišla vsa objokana.

Oče je sedel na postelji; glavo je imel naslonjeno na visoko vzglavje, ki mu je podpiralo tudi život. Ko me zagleda, razproste svoje mile roke, ovije mi jih okoli vratu ter me pritisne na svoje ljubeče srce.

»Oče!« sem zaklical. »Sin moj!« je vzdihnil s slabim in jokajočim glasom. Dolgo sva ostala v objemu in molčala; močila sva drug drugega s solzami. Mati je morala naju z vso silo ločiti; oddaljiti sem se moral za nekaj časa v stransko sobo, kjer me je čakalo mnogo sorodnikov. Prvič so me videli v redovni obleki. Zdaj je bil moj korak vsakemu drag, dasiravno je prej vzbujal toliko nezadovoljstva. Skušali so se, kdo me bo prvi objel.

Otožni so bili vsi, a najbolj žalosten sem bil jaz. Do tedaj nisem vedel, da tako vroče ljubim očeta. Nikakor se nisem mogel sprijazniti z mislijo, da ga bom moral skoraj zapustiti.

Nemiren in žalosten sem hodil sem in tja. Bil sem popolnoma izmučen. Zdaj sem obupno gledal okoli sebe, zdaj zopet molil z gorečim zaupanjem.

Joj meni! Bog ni hotel, da ne izpijem grenke čase. Žalostni dan, ko sem imel

ostati sirota, se je približeval vedno bolj in bolj. Nisem stopil več od postelje dragega bolnika. Na njegovem trudnem in upadlem licu sem bral, da je zadovoljen, ker me vidi zraven sebe. Hotel je, naj grem k počitku in prepustim skrb za njega materi in sestri. Toda meni je bilo tako ljubo pri njem; nikakor se nisem mogel ločiti od njega. Zelo ga je veselilo, ko je videl, da sem na pravem potu. Z radostnim nasmehom okrog usten je poslušal, ko sem mu pripovedoval o duhovnih stvareh; od veselja se je razjokal, ko sem mu primaknil k ustnicam sv. razpelo, da ga poljubi. Obiski, ki so v tem času nanj najbolj pomirjevalno vplivali, so bili obiski njegovega spovednika.

Z žalostjo sem opazal, da mu moči vedno bolj pešajo. Nasprotno pa mu je lice tako sijalo od veselja, da je bil videti kot svetnik. Na eni strani je bil klečalnik, a na njem odprta knjiga ravno pri zlati molitvi za srečno smrt. Porumenel in obrabljen list je dokazoval, da je pogosto molil to molitev, ki jo je tudi zdaj z veliko pobožnostjo izgovarjal.

Strt in oslabiljen od bolezní se je bližal onemu osodepolnemu trenutku z mirom pravičnika.

Nekega večera sem opazil, da je ne navadno slab. Dihal je težko; pogled je bil moten; glas hripav. Slabel je očitno. Poklical je po imenu mater, sestri in mene. Pokleknili smo pred posteljo, a on nas je blagoslovil. Govoril je zelo težko; odgovarjali smo mu z jokajočim glasom. Ko sem se dvignil, sem se privil k njemu ter ga obsul s poljubi. Premačala ga je slabost in je zaspal. Ko se prebudi, vpraša:

»Kdo mi s solzami moči lice?«

»Oče!«

»Hinko, poznam te po glasu; ti ne veš, kako veliko bol mi napravljáš s svojim jadicovanjem. Bodi hraber, meni bo skoro boljše.«

»O, da, da, dragi oče! Kaj naj storim, da podaljšam tvoje življenje? Bog je dober, neizmerno dober; ne bo te ugrabil me-

ni, ki te ljubim bolj kot samega sebe! Bog te mora ...»

»Hinko, jaz grem pred teboj na mesto večne sreče.«

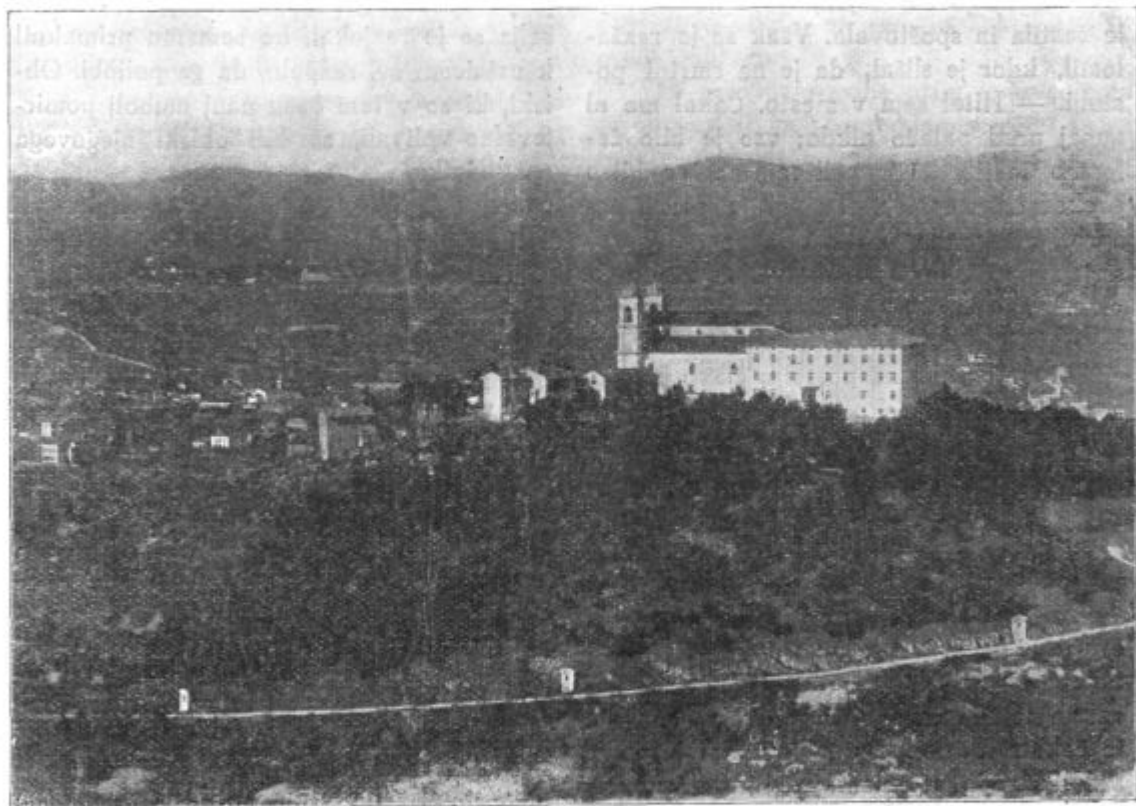
»Oh, za božjo voljo, nehaj oče, ne govori tako, ne muči mi duše in srca! Ti moraš živeti za me, tvojega Hinka, za mater, za vse, ki te toliko ljubimo. Oče! Oče!«

»Bodi hraber, sin moj, povzdigni oči k nebu in se spomni, da je na svetu vse —

»Oče!« sem ponovil, a je zopet molčal. Dotaknil sem se z ustnicami njegovih ustnic. Soba, ki je sprejela njegov zadnji vzdih, je jeknila v obupnem odmevu.

Niso bile to sanje, ne, bila je to — žalostna resnica, pretresljiva resnica — moj oče je bil mrtev.

Vsi so zajokali okrog mene. Mati je skoro omedlela. Hotel sem jo tolažiti, a glas mi je bil hripav in nisem mogel zbrati

Mirenski Grad — v celoti.

nič ..., da si si ti izbral najboljši del ... z Bogom ..., dragi sin ..., z Bogom, Angela, hčerke moje, z Bogom ... z Bogom za vedno!«

»Oče, dragi oče!« Pri teh besedah sem prijel njegove hladne roke, toda ni se zmešnil nič.

nič tolažilnih misli. O Bog! O Bog! Kako grozno bolečino so občutila srca vseh! Čutil sem, kako se mi šibijo kolena, kako mi zmanjkuje tal izpod nog. Vendar sem zbral vse svoje sile in stopil bliže k postelji.

»Oh, oče, zadnjo noč hoče prečuti pri tebi tvoj Hinko!«

Sveta vojska.

Nemški pisatelj Robert Müller piše o Slovencih: »Po prevelikem zauživanju špirta so Slovenci na Kranjskem degenerirani.« Kaj se pravi to: degenerirani? Bebeci, telesno in duševno zanemarjeni, oziroma propadli, za vsak napredek in omiko vsled žganjepitja nesposobni. Za drugega životarimo, potem pa izgineмо s površja zemlje ter tako prostor napravimo drugemu naprednejšemu in treznejšemu narodu. V dno srca mora zaboleti vsakega Slovenca, ko sliši to strašno obsodbo. Vihar ogorčenja in odpora bi morala vzbuditi med celim narodom. V čem naj se kaže ta odpor? V tem, da napovemo svojemu največjemu sovražniku vojsko! In kateri je ta sovražnik? Alkohol. Svetu pokažimo, da hočemo biti Slovenci trezen narod, sposoben za največjo omiko, vnet za vse dobro in blago. Žal, da je resnično, da naš narod vsled alkoholizma marsikje propada. Zato pa, »Bogoljub«, prinašaj tudi članke o sveti zdržnosti. Saj če učiš ljudi abstinence, vršiš vrlo bogoljubno delo.

Zmernost in zdržnost v sv. pismu.

Vsi darovi božji služijo človeku v dobro, če jih zna prav obračati. Velika dobrota je za človeka n. pr. o g e n j. Pri ognju se kuhajo jedila, s pomočjo ognja se delajo razne stvari, ki jih človek potrebuje. Toda kako silno škodo lahko ogenj napravi, ako se z njim napačno ravna! Cele vasi in mesta lahko spremeni v prah in pepel. — Vzemimo za zgled e l e k t r i k o. Kaka dobrota je za človeka elektrika! S pomočjo elektrike se gonijo veliki stroji, so prostori lepo razsvitljeni. Ali kolikega pomena je za človeka, da more kako važno poročilo naznaniti po telegrafu v daljno deželó! — A kako lahko postane elektrika za človeka usodna! Naj se človek po nepredvidnosti dotakne električnega visoko napetega toka, takoj je mrtev. Kaj sledi iz tega? Da morajo ljudje pri elektriki biti p r e v i d n i.

Poznam še drug dar božji, ki je še veliko nevarnejši kakor ogenj ali elektrika; dar božji, ki se tuintam pri gospodarstvu koristno uporablja, ki pa — ako se napačno rabi — neizrečeno veliko škodo napravi ne samo na telesu, ampak tudi na duši; veliko škodo ne samo za ta svet, ampak tudi za večnost; ne samo pri posameznikih, ampak pri celih družinah, pri celem narodu; dar božji, ki je že na milijone in milijone ljudi spravil v nesrečo, časno ali večno ali obojno.

Ta stvar je o p o j n a p i j a č a : vino, pivo in žganje. O koliko škode, koliko gorja, koliko nesreč je že napravil alkohol! Danes vam hočem povedati, kaj uči sv. pismo o opojni pijači, in sicer, kdaj je dovoljeno uživati opojne pijače in kaj uči o zdržnosti (abstinenci).

Ali sv. pismo dovoljuje uživati opojne pijače? Ali jih prepoveduje?

Preden na to odgovorim, poglejmo, o kakšnih opojnih pijačah govori sv. pismo.

Sv. pismo pozna samo eno opojno pijačo, namreč vino, ki se stiska iz grozdja. Piva, žganja, ruma itd. stari Izraelci niso poznali. Toda kar govori sv. pismo o vinu, isto velja še veliko bolj o pivu in žganju.

Kaj torej uči sv. pismo o uživanju vina? Sv. pismo 1. dovoljuje, da se sme po pameti in zmerno uživati. 2. Hvali tiste, ki se opojnih pijač popolnoma zdržé. 3. Graja in žuga onim, ki opojne pijače uživajo nezumno.

1. Sv. pismo dovoljuje zmerno uživanje opojnih pijač ter smatra vino za dar božji. Modri Sirah pravi: »Vino je Bog ustvaril od začetka za razveseljevanje človekovo, ne pa za pijanost« (Eceh. 31, 35). Sv. pismo uči dalje, da vino, zmerno uživano, človeka razvedri, kajti psalmist pravi: »Vino razveseljuje človekovo srce« (Ps. 103, 15). Iz tega sledi, da sv. pismo dovoljuje, da se sme vino po pameti uživati. Nič več se ne dá iz tega sklepati.

2. Sv. pismo hvali one, ki se opojnim pijačam popolnoma odpovedo in smatra za Bogu dopadljivo delo, kdor se iz ljubezni do Boga ali iz kakega drugega dobrega namena zdrži opojnih pijač.

Judje niso pili opojnih pijač, dokler so bili v puščavi.

Duhovniki niso smeli piti, dokler so opravljali daritve v svetem šotoru. »Gospod je rekel Aronu: vina in vsega, kar more upijaniti, ne pijte, ne ti, ne tvoji sinovi, kadar greste v šotor pričevanja, da ne umrjetel!« (III. Mozes 10, 8.) Isto se zahteva od duhovnov, ki so darovali v jeruzalemskem templju: »Noben duhovnik naj ne pije vina, ko vstopi v notranji preddvor« (Eceh. 14, 21).

V starem zakonu je bil poseben red Bogu posvečenih oseb, ki so se zdrževali vsake opojne pijače. Nazirejce so se imenovali in si niso smeli ostriči las na glavi. Najglavnejša obljuba pa je bila, da so se zdrževali vsake opojne pijače. To obljubo popolne zdržnosti so napravili ali za celo življenje ali vsaj ne manj kakor za en mesec. Namen te obljube je bil, da so se ljudje spopolnjevali in zatajevali. Ta red Nazirejcev je ustanovil Bog sam. V Mozesovi postavi je natančno popisana ta ustanova. Nekateri so prstovoljno postali Nazirejci. Včasih so starši svojega otroka Bogu posvetili, na primer Ana Samuela. Včasih je pa Bog sam določil koga za Nazirejca. Tak Nazirejec je bil Samson, sodnik izraelski, ki je imel velikansko moč in je večkrat rešil Izraelce iz rok Filistejcev.

Nazirejci so bili Bogu posvečene osebe, zato so se oni močno pregrešili, ki so Nazirejce zapeljevali, da so pili vino (Amos 2, 11).

Ob času makabejskih vojska so se

obrnili Judje k Bogu in se sklicevali na posvečene osebe Nazirejce, naj jih zavoljo njih reši.

Nazirejec je bil tudi sveti Janez Krstnik. Zato je rekel angel Cahariju, Janezovemu očetu: »On bo velik pred Gospodom; vina in opojne pijače ne bo pil in bo napolnjen s Svetim Duhom v telesu svoje matere« (Luka 1, 15).

Iz tega je razvidno, da sv. pismo hvali one, ki se zdrže vsake opojne pijače.

To je jasno, da je Bogu dopadljivo, ako kdo svoje poželenje premaguje. Kristus je rekel: »Kdor hoče moj učenec biti, naj zatajuje samega sebe.« Sv. Pavel piše: »Dobro je mesa ne jesti in vina ne piti, nič ne storiti, nad čimur se tvoj brat spotika ali pohujša ali oslabi« (Rim. 14, 21).

3. Nezmernost sv. pismo graja, obsoja in jo prišteva med one (smrtne) grehe, ki izključujejo od nebeškega kraljestva. Naš Gospod svari: »Varujte se, da vaša srca ne bodo preobložena v požrešnosti in pijanosti in časnih skrbeh, in da tisti dan nana gloma nad vas ne pride« (Luka 21, 34). Sv. Pavel v mnogih pismih svari pred pijačo in naravnost pravi: »Pijanci ne pojdejo v nebeško kraljestvo« (I. Kor. 6, 10.)

Iz sv. pisma je torej razvidno: 1. Zmerno uživanje opojnih pijač je dovoljeno. 2. Abstinenca je izvrstno sredstvo za popolnost in je Bogu zelo dopadljiva. 3. Nezmernost je greh, Bog jo obsoja in kaznuje v večnem ognju.

Ako pomisliš, koliko neizmerno veliko gorja napravi nezmernost v časnem in večnem oziru, tedaj stori to, kar je Bogu dopadljivo in s čimer bližnjemu najbolj pomagaš v vsakem oziru. Popolna zdržnost je ena najlepših čednosti, za katero te bo Bog enkrat preobilno nagradil.

Kdo je razžaljen?

Ni še dolgo, kar se je Bogoljub nekaterim hudo zameril. V članku o modi in vojski ste čitali neko, recimo »debelo« besedo in nekatera dekleta so bila baje hudo

užaljena. Ena je celo pisala, da je imela do zdaj Bogoljuba zelo rada, da ga pa zdaj ne mara nič več.

Pamet, pamet, dekle! Vzemí članek

še enkrat v roko in prečitaj ga pazno in videla boš, da ni krivične dlačice na njem. Jasnosti manjka v tvoji glavici, menda si prečitala prehitro, ali si še premlada, ali pa ti je kdo zmešal misli z nepravilnim lažkanjem.

Najprej je treba pomniti, da tega nismo rekli mi, ampak smo samo navedli besede neke šivilje, ki se je tako izrazila.

Katera je zadeta s to besedo? Tista, ki nič ni, pa bi se rada kazala, kakor da je kaj; leta visoko ter se šopiri čez svoj stan; v glavi ima malo, zato pa hoče svojo nevednost s preširnostjo pokriti. Kako je rekla tista šivilja? »Še prav brati in pisati ne zna, pa si izbira po najnovejših modnih slikah in ne more dovolj naročati, kako mora biti obleka po najnovšem kroju prav tesna itd. — In če jo človek pogleda in če zine besedico, spozna vsak, koliko ima v glavi.«

Pošteno kmetsko dekle pa je ponosno na svoj lep kmetski stan, se rada preprosto nosi, zarudi, ako ji kdo reče »gospodična«, in bi še ne oblekla ne gosposke obleke.

Ni še dolgo, ko je prišlo tako vrlo dek-le s Štajerskega na Brezje ter se oglasilo v abstinenčni pisarni: »Sedite gospodična«, ji ponudim stol. »Oj, saj nisem gospodična, Marijina hči sem, abstinentinja sem — na to sem res ponosna — in preprosto kmečko dekle sem. Prosim, saj me ne boste vikali.« — Pač nisi vedela, dobra deklica, kako dobro so ti pristojale te besede. Vesela sem te bila. Kako preprosto, a čedno si bila opravljena, kako snažna; kako domače in ljubko si govorila! Vesela sem te bila in ponosna nate, ker si iz moje ožje domovine. Vem, da se ne prevzameš, če morda čitaš te vrstice. — Mnogo smo govorili, saj je bila tudi še neka kuharica iz Ljubljane zraven. Sklenili sta malo prijateljstvo. H koncu sta si obljubili — obe Marijini hčeri in abstinentinji — da si hočeta dopisovati. In vesela Štajerka je še enkrat rekla: »Da mi ne boste pisala »gospodična«, sram bi me bilo na pošti!«

Odšla je, nismo je mogli pozabiti; spoznali smo: to je modra glavica, blaga de-

klica. Še v misel nam ni prišlo, da bi to bila »bunka«.

Drug slučaj. Spravljali smo za bosenske novomašnike. Bilo nas je več Marijinih hčera različnih stanov, kakor so nas gosp. urednik kot predsednik poklicali v bosenski odbor. Sredi dela smo. Gosp. predsednik vstopi, nas pogleda in vpraša: »Ali ste vse skupaj? Malo vas je.« Odgovorim: »Menda smo vse: glejte gospa K. je bosenska mama, gospa G. bosenska botra, gospa H. bosenska teta in gdč. F., ki dela največ in najtežje, leta na pošto itd. — zdaj mi je pa zmanjkalo —.« In dobra gdč. reče: »Jaz sem pa bosenska dekla.« Vsi smo obmolk-nili za hip, tako ponižno in prepričevalno je to rekla, akoprav jo vsi kličemo gospodična. Vemo, da je na deželi doma; a mislite, da ji bo kdo le v mislih rekel — kmečka bunka? Popravila sem koj njene besede ter dejala: »To je bosenska poštarica, tako bo menda najbolj prav; res pa je, da dela kakor najpridnejša dekla.«

Pošten kmečki fant se veseli, da je »fant od fare«, oče župan se veseli bolj naziva »oče« nego »gospod«, in poštena kmetica se mnogo bolje počuti, ako ji rečemo »mati Kovačeva« kakor pa »gospa«. Tako je tudi kmečko dekle lahko ponosno na svoj stan; nerodno ji je, ako jo kdo nazivlje »gospodična«, tudi ne mara biti oblečena kakor gospodična, ampak ljubi svoj preprosti stan in preprosto obleko. Vsak pameten človek jo spoštuje, še nikomur v misel ne pride, da bi ji rekel kako nespoštljivo besedo.

Zadeta so torej samo neizobražena, a pri tem preširna, neumna dekleta, — ne pa pametna in ponižna, kakršna so ali bi vsaj morala biti zlasti po Marijinih družbah. Tiste, ki so ponižne, niso razžaljene, je rekel neki moder mož, ko je slišal o tem govoriti. Ker so ponižne in ker sploh niso zadete.

Ako smo pa hoteli grajati kmečko gosposčino, pa nikakor nismo hoteli zagovarjati mestnih norosti, ki smo jih že večkrat šibali in jih bomo še, — samo ko bi kaj pomagalo! Vemo, da so po mestih mnoge ta-

ko neumne, da bi se jim krave smejale. S svojo prismojeno šopirnostjo razodevajo celemu svetu ne svoje olike ampak le svojo sirovost, ker kažejo, da nimajo za sedanjno splošno žalost prav nič srca. Če pa teh mestnih prismod ne moremo pre narediti, pa želimo, da bi vsaj na kmete, — kjer je vendar navadno pamet in poštenje doma, ne zašla ta neumnost, da bi vsaj tam našla svoje pribežališče priprostost in ponižnost.

O ljuba ponižnost in priprostost, kako si lepa in prikupljiva Bogu in vsem pametnim ljudem! Ošabnost in nečimurnost pa zoprna — naj se pokaže na mestnih ulicah ali na vasi! »Ponižne je povzdignil, ošabne pa razkropil« je pela Marija, ki je bila ponižnost in priprostost sama. Vse, ki so v resnici njene, jo bodo posnemale! —a.

Kdo je zapeljivec?

V »Bogoljubu« št. 11. berem: »Ložje sešijem za našo poštarico ali učiteljico,

ne go za tako naduto kmečko bunko.« Jaz pa Tebe, prebrisana gospodična, vprašam: Kdo pa je učil in pohujšal preprosto kmetško ljudstvo spakarije in nedostojne mode? Ali so učile kmetska dekleta mestne gospice? Ali mestne gospice kmečka dekleta? Jaz pa pravim tako, da dokler ne bo konec te grešne mestne mode in pohujšanja v obleki, ne bo dejal pravični Bog šibe iz rok. Še premalo nas tepe. Hvala Bogu in Mariji, pri nas se nosijo tako, kakor se spodobi nepokvarjenemu ženstvu. Po mestih pa se vidi noša, da je človeka sram.

Krščansko dekle in prava družbenica Marijina se bo vselej zavedala, da se Bog žali z grdo modo. In taka žena ali dekle daje v prodaj hudobnemu duhu svoje telo, ki bi moralo biti tempelj Svetega Duha. Družbenice Marijine, varujte se te ostudne mode!

Družbenka iz Semiča.

Mirenski Grad pri Gorici.

Danes vam »Bogoljub« prinaša dve sliki nove naselbine misijonarjev na mirenskem Gradu pri Gorici.

Te dve sliki sta čakali pri nas že nad poldruho leto, da jih prinesemo obenem z obširnejšim popisom te lepe naselbine. Predstojnik te hiše, naš dobri prijatelj in sotrudnik č. g. Z d e š a r, je ravno zastavil pero, da opiše to svoje novo bivališče. Preden pa je spis dovršil, ga je redovna dolžnost gnala v Pariz, kjer biva vrhovni predstojnik misijonske družbe. Medtem je nenadno buknila vojska in naš prijatelj je prišel v francosko jetništvo, kjer ječi že poldruho leto...

Ker ga ne moremo pričakati domu in ker se zadnje čase, odkar Lahi obstreljujejo Gorico in sosednje kraje, tudi mirenski Grad večkrat imenuje, prinašamo danes sliki.

Vas Miren stoji dobro uro od Gorice v jugovzhodni smeri, v lepi ravnini na vznožju Krasa. Nad vasjo se dviga grič —

začetek Krasa — z imenom Grad. Mogočna dvostolpna cerkev z veliko misijonsko hišo se dviga znad griča. Krasen kraj je to, eden najlepših na slovenski zemlji, kot nalašč za kaj takega. Zadaž z borovjem zasajeni Kras, spredaj lepa ravan s široko odprtim in daleč segajočim razgledom. Na severni strani se vidi v daljavi Triglav, malo bolj na levo zdaj po vsem svetu sloveči Krn, na levo od njega široki Matajur na meji med Avstrijo in Italijo, bolj spredaj Sv. Gora, na nje vznožju Gorica. Po ravani lepe slovenske župnije: št. Peter, Vrtojba, Bilje, Renče, Standrež, Sovodenj; onstran Soče furlanska ravan od Ločnika do Kormina, ki se prav dobro vidi. Pod Gradom se vije reka Vipava, ki se pri Sovodnji izliva v Sočo, takoj južno od izliva se dviga gora Sv. Mihaela, ki se zdaj tolikokrat imenuje in je na njej padlo toliko krepkih življenj...

Velika in veličastna cerkev žalostne Matere božje je bila pozidana pred nekaj

desetletji. Misijonska hiša pa šele prav zadnji čas — po prizadevanju bivšega mirenškega župnika I. Rojca, sedaj dekana tolminskega in deželnega poslanca goriškega. Misijonarji so prišli na Grad šele pred tremi leti. Ravno s ozastavili svoje blagonsno delovanje, — že jih je razkropila neusmiljena vojska. Predstojnik je francoski jetnik, drugi gg. misijonarji

so deloma v Ljubljani, deloma pri sv. Jožefu v Celju; le č. g. Pirc je do zadnjega časa z nevarnostjo življenja stražil svetišče. Priletela je laška granata v pročelje cerkve, prodrla steno in razbila orgle. Tudi samostan je deloma poškodovan.

Če se pomisli, koliko je ravnokar stala velika stavba — kolika škoda!... Pa da bi vsaj ne bilo še kaj hujšega!...

Mirenski Grad — pred cerkvijo.

Marijino cvetje

Marijine družbe na Slovenskem Koroškem

se naprošajo, da podajo natančen pregled skupnih shodih se mora dati ta pregled me-
o stanju Mar. družbe. Vsled sklepa na seca junija in decembra, da se more sesta-

viti stanje Marijinih družb v naši škofiji. Doslej mi ni bilo mogoče podati natančnega poročila kš. ordinarijatu, ker od kakih 20 družb niti polovica ni poročala. Zadnje natančno poročilo sem mogel sestaviti za l. 1913. Ustanovile so se nove družbe, a ni mi znano, kje. Nekatere stare družbe pridno dopisujejo na centralo, od novih nimam nobenega poročila; o nekaterih družbah sem izvedel, da obstojijo, še-le ko so me prosile, naj jih obiščem. V poročilu naj se označi titulus družbe, letnica ustanovitve, število članic, novink, gostov, shodov, skupnih obhajil, sej, odsekov, Bogoljubov začetka l. 1915. in prirastek ter odpadek, obenem tudi vpliv družbe na versko in нравno življenje. Prosim tudi za imena prednic in svetovalk. Poročilo blagovoli poslati vodnik ali prednica družbe. Ker centrala povzroča ogromnega dela ter dopisovanja, prosim prav lepo, naj se mi vsa poročila določijo zanesljivo čimprej mogoče.

Obenem opozarjam, da se je doslej na vseh skupnih shodih sklenilo, naj plača vsaka članica mesečno 5 vinarjev na centralo, da mi je kot generalnemu vodju mogoče obiskati posamezne družbe, ter obenem poskrbeti namestnika na moji fari. O uporabi teh denarjev se poda račun na občnih shodih. Vse stroške za svoje obiske poravnám iz skupne blagajne, da je tako mogoče tudi maloštevilnim družbam nuditi enake ugodnosti; a stvar je zato težavna, ker pošiljajo prispevke le nekatere družbe, druge pa sploh ne. Lansko leto se je doposlalo od 9 družb 272 K, porabilo pa 212

kron; letos je došlo od 7 družb 131 K, tako da znašajo dohodki v l. 1915. z lanskim prebitkom 191 K, porabilo se je pa 171 K. Ni mi ljubo, da samo nekatere družbe prispevajo, druge pa ne; bolje da nosijo vse teže dneva, potem bodo res zadnji enaki prvim.

Poskrbeti hočem od l. 1915. naprej za Slovensko Koroško enake svetinje in enake sprejemnice. Svetinje bodo iz legirane srebrnine s podobo Marije Pomočnice ter napisom »Marija moja mati in jaz sem njen otrok«; na drugi strani monogram M. D. s svetim Duhom ter napisom: »Marijina družba na Slovenskem Koroškem«. Vsaka družba naj mi piše do konca januarja 1916, koliko jih bo rabila.

V nekaterih družbah ni pravega zupanja do centrale; prosim, da bi me parkrat povabili, potem se bo stvar poravnala. Če imamo centralo, edino vsaj v tej stroki na Koroškem, potem naj tudi dela; za delo pa je treba vsakega človeka porabiti, da ne stoji na trgu brez dela. Nekateri gospodje pa naj potrpijo, če na prvo povabilo ne morem priti. Ker moram za par mesecev oskrbovati »zraven« še dve župniji, ni mogoče vsako nedeljo ali praznik okoli hoditi. Marijino kraljestvo se med vojsko lepo razvija. Širimo je, kakor se širi domovina! Po vojski pridejo resnejši časi.

V Žrelcu, 20. nov. 1915.

Dr. J. Arnejc,

k. šk. vodja Marijinih družb na Slovenskem Koroškem.

Glasnik dijaških kongregacij.

Virgini virginum vitam!

Iz zavoda sv. Stanislava.

Kakor druga leta sta naši Marijini družbi tudi letos slovesno obhajali glavni družbeni praznik; pobožno, kot druga leta; kot druga leta je prihitel tudi letos prevzvišeni knezoškof v zavod, da obodri gojence, in kongreganiste še posebe, k sta-

novitnosti v čednostnem življenju in da sprejme 23 kandidatov v Marijino družbo. Zopet so sodali občutili srečo, da so sinovi Marijini. Odpeli so veličastni »Magnificat«, in s čutom hvaležnosti so stopale dolge vrste gojencev s svetinjo na prsih k

Marijinemu oltarju, kamor so polagali svojo »renovacijo« — obnovljeno posvečbo. Vse je bilo lepo, slovesno kot druga leta. Tudi godbo smo poslušali v atriju pred kapelo pred kipom Matere božje — dvorana je napolnjena z ranjenci —, lepo pesem smo slišali kot druga leta, nastopil je celo deklamator kot druga leta, in vendar pri srcu ni bilo tako kot druga leta. »Pred enim, pred poldrugim letom so se široko odprla vrata naše kongregacije in dolge vrste so stopile iz varnega zavetja na prosto, kjer je čakal na nje vihar življenja, da jih objame in jih tira na svojo pot, na široko cesto pogube. Žalostni so odšli. In mi smo z žalostjo gledali za njimi, ker smo se bali zanje ... Daleč vsaksebi smo danes. Ta se bori v bližini nesrečne Gorice, ta zmrzuje visoko gori na sneženih planinah, ta daleč kje mirno leži na bolniški postelji, oni se pripravljajo na boj, tretji pa je že gori, kamor je vedno hrepenel, pri svoji Kraljici, pri svoji Materi, na cilju.« Tako nam je slavnostni govornik (Kastelic Jožef VII.) raztolmačil tisto, kar nam je tlačilo srce.

Tako so praznovali 8. december prisotni sodali.

Od nesrečne Gorice, s sneženih planin, z bolniških postelj so došle podpisane posvečbe. Prednik jih je položil na oltar Marijin. Pač bi bili radi vsi kongreganisti v tem trenutku v kapeli, da osebno izvrše to svojo častno dolžnost — v duhu so bili gotovo vsi z nami. Potrjuje nam to sodbo sveženj pisem, kakih 40 jih bo, ki so jih prideljali posvečbi kot komentar.

Le nekaj odlomkov!

»Danes sem prejel Renovatio, piše abiturijent N., in jo Vam pošiljam podpisano. S podpisom torej potrjujem isto, kar sem obljubil tedaj, ko sem prvokrat stopil pod zastavo Brezmadežne, ter hočem biti tudi znanprej zvest Njej, katere praznik se bliža.

Pač bi bil rad ta dan v zavodu, da bi skupno proslavili njen praznik, kar pa žalibož ni mogoče; zato pa hočem tu opraviti svoje družbene dolžnosti in ta dan še posebej posvetiti Njej, kolikor mi dopuščata služba. Prosim pa tudi Vas, da se me spominjate pri oltarju na ta dan. Pošiljate mi tudi sliko † sokongreganista Kočevarja. Zahvaljujem se Vam in Vas obenem prosim, če bi bilo mogoče dobiti tudi sliko Cerarja. Upam, da bosta obadva praznovala 8. december pri Njej in se spominjala tudi

nas. Spominjam se ju večkrat, zlasti ker imam lepo priliko, večkrat stopiti v cerkev, mimo katere me vodi pot iz stanovanja v vojašnico ...

Vas srčno pozdravlja kakor vse kongreganiste

Vaš udani N. N.

* * *

»Kdo bi si bil pred enim letom mislil, piše abiturijent s soške fronte, da nas bo letos toliko daleč na bojnem polju obnovilo zvestobo Brezmadežni? — Kako lepo število nas je bilo lani, ko smo obljubili »licet qui tibi serviam indignissimus!« Kot vsako leto smo si jo še znanprej izbrali »in Dominam, Advocatam et Matrem.« In ona je sprejela naše posvetilo in vzela v svoje materino varstvo v teh težkih časih. Ona nas je varovala v vseh dušnih in telesnih nevarnostih, ki nam v obilni meri vedno prete v novem našem stanu. Vedno sem se zavedal, da sem njen sin, v vseh potrebah sem se obračal k njej. In ne zastoj. Brezmadežna mi je vselej dala moč, da nisem padel.

Zato se ji bom tudi letos in to še veliko bolj vroče in vneto posvetil, jo še nadalje izbral za svojo najboljšo mater ter iskreno prosil, »ut numquam nec tuos, nec sanctissimi Filii tui oculos offendam.« — Praznik njen hočem kolikor bo v mojih močeh lepo, zbrano obhajati. V duhu bom pri Vas, ko boste v mojem imenu položili priloženo »Renovatio« na oltar k nogam Brezmadežne.

Prisrčne pozdrave vsem kongreganistom in Vam pošilja

Vaš A.

* * *

»Z največjim veseljem se odzivljam Vašemu pozivu in podpisem »Renovatio«. Srčno rad bi bil na ta vzvišeni praznik Marijin v sredi svojih tovarišev-kongreganistov, pa se mi želja najbrž ne bo izpolnila.

Priznati moram, da je le Ona vodila in še vodi vsa moja pota; tudi jaz Nje nisem nikdar pozabil, bodisi v veselih ali žalostnih trenutkih. Kdo me je varoval, da mi ni sovražna krogla, ki me je zadela na tako nevarno mesto, pretrgala niti življenja, če ne Ona? Kdo me je tolažil v najhujših in najbednejših trenutkih? Gotova je bila Njena pomoč, kadar sem v žalosti in nevarnosti, rekel bi zapuščen od celega sveta, vzdihnil k Njej: »O Gospa, glej, v nevarnosti in osamljen je čolnic mojega življenja;

Ti si pa dobra voditeljica, Tebi ga izročam! Ti ga vodi po valovju in privedi v varno zavetje!»

In srce se mi je olajšalo, pogum se mi je povrnil, v zavesti, da Ona čuje nad mano, da nisem osamljen. Zato bodi Mariji hvala vekomaj!

Zagotavljam Vam pri Njej, ki nikdar ni zapustila svojega nevrednega sina, da hočem tudi v prihodnje vestno izpolnjevati dolžnosti, ki mi jih nalađa kongregacija, in prepričan sem, da tudi Ona ne bo nikdar zapustila onega, ki Njo pomoči prosil!

Vsem kongreganistom, posebno pa Vam se priporočam v molitev in ostanem Mariji vdani sin I., enol. prost., deset.

* * *

»Lepa hvala za pismo, spomin na tovariša Kočevarja in za prijazno povabilo, oziroma opomin. Lansko leto v tem času sem bil v mnogo slabših razmerah kot sedaj, ker kot enoletnik v šoli nisem smel pred večerom iz kasarne. Sedaj sem bolj prost in čeprav tudi sedaj svojih verskih dolžnosti ne morem tako vršiti kot bi rad, vendar Vam pošljem »Renovatio« v upanju, da boste drugi, ki imate kar največ prilike, zame storili to, kar bi sam moral, pa ne morem. Do tega sklepa me je privedel tudi spomin na tovariša Kočevarja, katerega usoda tudi mene vsak dan lahko doleti... Meni se jako dobro godi, v ognju sem bil šele en dan, toda v odseku, kjer je najhuje. »Quis ut Deus« je že mnogo prestal...

Srčen pozdrav!

N. N., kadet.«

* * *

»Za pisemce se Vam prav lepo zahvaljujem, zlasti ker ste me spomnili na 8. december, na kar sem pa deloma že mislil. — Samo ob sebi je umevno, da še hočem ostati Marijin sin, ker če sem kdaj potreboval pomoči te Matere, je pred vsem sedaj potrebujem. Tudi hočem kolikor mogoče praznovati 8. december s prejemom sv. zakramentov in drugih pobožnosti, saj imam precej prilike. — Ravno sedaj sem prišel od zornic, sedaj imam službo do 2. ure popoldne, nato sem prost zopet do drugega dne... Dasi se mi godi prav dobro, vendar napeto pričakujem zaželjenega miru.

Prosim, izročite pozdrave tovarišem sokongreganistom.

Priporočujoč se Vam v memento, Vas presrčno pozdravlja

hvaležni P.

* * *

Južno bojišče, 28. 11. 1915.

»Z veseljem sem parkrat prebral »Renovatio« in z veseljem sem jo podpisal. Bil je že zadnji čas, da sem obnovil obljube, katere sem pred leti položil na oltar Beattissimae nostrae. Med gromenjem topov večina družbenih članov podpisuje »Renovatio«.

Ne zakrivam, da pri meni večkrat ni bilo v redu. Včasih so bile krive razmere, večkrat pa tudi malomarnost. Tolaži me misel, da mi Advocata mea ne bo štela v preveliko zlo, saj predobro pozna naše slabosti. Dobro mi je torej došla »Renovatio«, da zopet po sedanjih razmerah in močeh začnem prenovljeno življenje...

Vaš udani I.«

(Dalje.)

Presajene lilije.

Skrite v koticu vrta so rasle snežnočiste lilije ter širile po vsem vrtu vabljiv vonj. Nežne glavice so se ponižno klanjale mogočnemu Solncu, ki jih je škropilo z žarki milosti božje. Nebeška Mati je vzljubila te cvetke, utrgala je troje izmed njih ter jih presadila na nebeške livade.

Skrivnostno, skoro boječ se utrgati nežni cvet, je božja poslanka smrt vstopila v naš Marijin vrt in pretrgala nit življenja zgledni članici Angeli Mašič. Na dan sv. Rešnjega Telesa t. l. se je preselila k Jezusu. Pokojnica je bila plemenit značaj; z veseljem

je zahajala k družbenim prireditvam ter z vse vnemo izvrševala svoje dolžnosti. Njeno geslo je pač bilo: »Ti, moja Mati, jaz, Tvoj otrok!« Mariji se je zdela Angela dovolj lepa za rajске višave, zato jo je poklicala k sebi, da uživa pri Njej zaslužen plačilo.

Ni še bila zaceljena ta rana, že je drugič koščena žena neusmiljeno posegla v naše vrste.

Dne 7. avgusta je umrla zvesta hčerka Marija Volek. Zgledna je bila v vseh stvareh. Pri družbenih opravilih ni bila nikoli odsotna, dokler so ji le dopuščale njene moči.

Njena pot je bila v službo in v cerkev pred oltar Marijin in pred tabernakelj; le tam je iskala zavetja in pomoči.

Videč, da se ji bliža zadnja ura, jo je mučila samo še ena skrb, skrb za — mamico: »Kdo ji bo sedaj podpora?« Upanje: »Brezmadežna ne bo pozabila moje osamele mame,« jo je krepilo.

Vzpodbudni so bili njeni zadnji trenutki življenja: Pristrčno poljubi še enkrat svetinjo Marijino in njena duša splava kvišku proti nebu, da se združi za vedno z nebeškim Ženinom.

Dvoje nežnih lilij nam je ugrabila smrt, zaželela je še tretjo.

Dne 27. septembra je odhitela zopet v naročje Brezmadežne deviška duša blage Roze Pavlovec. Tudi Roza je bila vseskozi zgledna in vneta članica, res pravi otrok Marijin. Bila je tudi v predstojništvu, čigar dolžnosti je vestno izvrševala. Opravljala je težko in kočljivo mesto blagajničarke. In to je izpolnjevala v polni meri. Kolikokrat je morala iti

je zemeljsko, je minljivo, nestalno. Ker je usmiljenka vedela, da so Rozi štete že ure, jo vpraša, če želi Jezusa. Dosedaj je ležala kakor nezavestna. Ko sliši besedo Jezus, zaigra ji nežen smehljaj okrog obledelih ust; zaželela je Njega.

Bilo nas je zbranih deset kongreganistinj. Dobre sestre so nam dale sveče, da smo spremile Njega k ljubeči članici. Oj, zdaj so bili najlepši trenutki! V srcu Roze je počival Jezus in trak na njenih prsah je pričal, da je tudi Marijina. Srečna je bila, to je izražal njen mirni obraz. Ko jo vpraša spovednik, če želi še česa, odkima, da ne. Razumele smo jo. Srce, ki nosi Zveličarja in je pod varstvom Marijinim, ne želi ničesar drugega.

Po sv. obhajilu smo molile na glas, a ker ji je postajalo vedno slabeje, smo molile tiho. Poslovile smo se, dobro vedoč, da je bil ta »z Bogom« zadnji. Vsaka pa si je želela, biti tudi tako srečna ko Roza.

II. Mar. kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani.

Angela Masič.

Marija Volek.

Roza Pavlovec.

agitirat tudi na domovja članic! Vendar pa je vse izvrševala z veseljem v zavesti: saj je za Marijo.

Bila je tudi dobra pevka, izvrstna altistinja; njen blagodoneč glas nas je mnogokrat razveselil. O boleznih ni nikdar nič tožila, čeprav je mnogo trpela; vedela je, da v teh mukapolnih urah bije za njo Srce na tihem kraju, skrito pod zaveso tabernakelja, ki natančno vidi njene bolečine. Ostala mu je zvesta, hitela je k Njemu in bila je srečna.

Ker je bila pripravna na smrt tako lepa, hočem to vsaj kratko omeniti.

»Roza je slaba,« tako je šla govorica od ust do ust zadnjo nedeljo meseca septembra. Po shodu se nas je napotilo nekaj članic v bolnico, mnoge so jo obiskale že med tednom.

A kakšna sprememba! Pred par dnevi še vsa v cvetju življenja, a zdaj, kakor cvetka, ki jo je umorila ledena slana. Zarosilo nam je oko ob tem pogledu, spominjajoč se, vse, kar

Sosestram. Drage mi sestre v Mariji! Da bo novo leto za nas res srečno, začnimo ga z Marijo in njenim Sinom. Prejмимо rade v sv. obhajilu Onega, ki nam deli vso srečo. To mi bo potrdila ona, katera pogosto pristopa k mizi Gospodovi, zakaj ta sreča se more le samo čutiti, nikdar pa popisati. In če bomo delale tako, potem bomo v ljubezni Jezusovi, in če nas ljubi Jezus, nas ljubi tudi Marija, katero smo si izvolile za svojo gospo, priprošnjo in mater. Dalje moramo paziti, da dajemo lep zgled, da se ne bodo nad nami spodtikala ona dekleta v fari, ki niso v Marijini družbi, češ, saj so še te take in take, ki so v družbi! Posebno obleko imejmo narejeno takó, da nas vsak lahko pogleda z mirnim očesom. Tudi naj zgine vsak lišp raz naših oblek. Tiste krajcarje, katere bi imele izdati za nepotrebni lišp, obrnimo za kaj boljšega, saj je dosti priložnosti, posebno zdaj v tem vojskinem času.

Sosestra.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Sv. oče — knez miru. Papež Benedikt XV. je poskusil pri vladarjih vojskujočih se držav doseči, da bi se bilo dovolilo za božične praznike petdnevno premirje in odmor na bojiščih. — Sv. Stolica je tudi izjavila, da prevzame mirovno posredovanje. V Vatikanu sodijo, da je sedaj položaj že bolj ugoden za mir, kakor pa je bil spomladi. Sv. oče se je trdno odločil, da zastavi ves vpliv ne glede na to, ali bo njegov trud imel uspeh ali ne.

Umril je 25. novembra v Olomucu na Moravskem kardinal-nadškof dr. Frančišek Bauer. Rojen je bil leta 1851. Od 1882. do 1904. je bil škof v Brnu; pred 11 leti je prišel v Olomuc kot naslednik nadškofa Kohna. Pokojni cerkveni dostojanstvenik je bil vsled svojega ljudomilega značaja med ljudstvom in duhovščino močno spoštovan. Podpiral je z veseljem katoliško časnikarstvo in katoliška društva, zlasti pa katoliške kmečke organizacije na Moravskem.

Dva olomuška škofa umrla tekom enega tedna. Dne 3. decembra je umrl na svojem posestvu bivši olomuški knezonadškof dr. Teodor Kohn, star 70 let. Leta 1904. se je umaknil v zasebno življenje ter je bival v Ernovžu pri Spielfeldu.

Novo kongregacijo kardinalov je ustanovil sv. oče Benedikt XV. Imenuje se kongregacija za semenišča in visokošolske zavode.

Kardinal Mercier iz Bruselja je bil poklican v važnih zadevah v Rim. Sv. oče je izrekel željo, naj bi bil kardinal o priliki prvega konzistorija navzoč v Rimu. — širijo se pa tudi neverjetna poročila, kakor da se hoče kardinal odpovedati svoji škofiji.

Vojne kapele. Vojaški škof Emerik Bjelik je naznanil, da znašajo dosedanje zbirke za vojne kapele 88.425 K. Za to vsoto se je nabavilo 145 vojnih kapel. S prejšnjimi vred jih je sedaj v rabi 266.

Slovenske usmiljenke. Iz Soluna so bile vsled tamošnjih razmer odpoklicane v Carigrad slovenske usmiljene sestre in sicer: S. Olga Ponikvar z Blok, S. Vincencija Kaplja iz Ljubljane, S. Agneza Golob iz št. Ruperta, S. Angela Dejak iz Ribnice, S. Jožefa Štefulja z Doba, S. Alojzija Gajšek iz št. Jurija ob j. ž.

Po domovini.

Lep božični dar. Mladina celokupne avstrijske države se o Božiču udeleži sv obhajila ter pokloni to duhovno darilo po hčerki prestolonaslednika Karla Franca Jožefa našemu presvetlemu cesarju. Radevolje se je odzvala skoraj vsa mladina povabilu svojih katehetov in dušnih pastirjev, da pokaže tako svoje domoljubje ter visoko spoštovanje do častitljivega vladarja. Naj bi dobrotljivi Jezus sprejel prošnje naših malih in nedolžnih učencev in učenek ter dodelil milost, da bi se avstrijski narodi skupno z ljubljenim cesarjem kmalu, kmalu veselili konečnih zmag in prepotrebnega miru!

† **Škof Stariha.** V Ljubljani je dne 28. novembra ponoči nenadoma umrl zadet od srčne kapi naslovni škof Janez Stariha. Pokojni cerkveni knez je bil rojen v Semiču 12. maja 1845; za mašnika je bil posvečen leta 1869. Deloval je dolgo vrsto let kot župnik v Ameriki, kjer je bil posvečen za škofa v Lead City (S. Dakota v Zjed. drž.) dne 28. oktobra 1902. — Zaradi slabega zdravja se je preselil v domovino ter je prebival v Ljubljani od leta 1909. dalje. R. i. p.!

Umril je v Škofiji Loki vpokojeni kurat goriske nadškofije č. g. Stefan Valentinčič. Bival je v Loki kot begunec iz Gorice. Pokojni se je močno pečal z učenjem tujih jezikov. R. i. p.! — V krškem kapucinskem samostanu je umrl P. Hugolin Rak po dolgi bolezni. Deloval je v celjskem, škofje-loškem in krškem samostanu.

Duhovske zadeve e ljubljanski škofiji. Podeljena je župnija Mošnje v radoljiški dekaniji č. g. Frančišku Bleiweis-u, župniku v Lešah pri Trziču; župnija Spodnja Idrija pa ondotnemu administratorju č. g. Karlu Supin-u. Župnija Javorje nad Škofjo Loko je podeljena ondotnemu župnemu upravitelju č. gosp. Josipu Klopčič; podeljen je beneficij ustanove Rauberjeve stolnemu pevovodju in vikariju č. gosp. Stankotu Premrl; župnija Nemška Loka je podeljena ondotnemu župnemu upravitelju č. g. Ivanu Šesek.

Umril je dne 11. decembra 1915 v Podbrezju na Gorenjskem frančiškan č. pater Ladislav Jeglič. Rojen je bil leta 1886.

v Podbrezju in v mašnika posvečen leta 1909. Deloval je kot frančiškan v Žabnici na Koroškem in je bil skozi tri poletja voditelj Marijine božje poti na Višarjah, kjer je z največjo vnemo deloval za čast božjo. Lansko leto je bil prideljen novoustanovljeni frančiškanski ekspozituri v Novi štifti pri Ribnici, kjer je vodil tudi tretji red. Zadnje tri mesece se je podal že bolan v svojo rojstno hišo, kjer ga je v cvetju življenja doletela smrt. Vsled svoje veselega in odkritega značaja je bil povsod zelo priljubljen. Ohranjen mu bodi blag spomin! R. I. P.

Kapucinska cerkev v Gorici — močno poškodovana. To svetišče je bilo še prav dolgo nedotaknjeno od sovražnih granat. V njem so se shajali verniki posebno potem, ko so bile nekatere druge cerkve v Gorici zaprte. Vršile so se v njem tudi razne vojaške svečanosti, n. pr. 18. avgusta, 4. oktobra, 2. novembra za v boju padle vojsake. Tudi drugače je vojaštvo vedno dan za dnevom obiskovalo to cerkev in iskalo pri sv. zakramentih duhovno tolažbo. Dan za dnevom si videl Dalmatince v njej moliti. A tudi temu svetišču ni prizanesla italijanska zlobnost. Padlo je več granat nanj v raznih obrokih. Posebno hudo je bilo 29. novembra. Prišle so tri granate nad njo. Ena ni razpočila, drugi dve pa sta prileteli skozi cerkveno zidovje, v višini kora, porušili samostansko porto z vežo in pritlično sobo. Zračni pritisk granat je razklopil orgle in poškodoval strop. Škoda je velika.

V vojne namene. Ljubljanska frančiškanska župnija je darovala vojni upravi zvon, ki je bil ulit leta 1705. in tehta 329 kg. — Tudi šentjakobska župnija v Ljubljani je darovala en zvon.

Na Kostanjevici pri Gorici so kot varihi samostana in Marijinega svetišča ostali še štirje patri.

Jeruzalemski romar (III. razred št. 60) Franc Vesel iz Šmorate na Notranjskem je umrl 13. novembra. Priporoča se v molitev vsem romarjem.

Marijine družbe.

Dolenja vas pri Ribnici. Naš marljivi prijatelj mladine preč. g. poslanec Škulj so nam ustanovili mladeniško Marijino družbo. Sprejem se je vršil po zelo ganljivem govoru imenovanega g. voditelja na dan Marijinega Vnebohoda. Sprejetih je bilo nad štirideset članov. Od takrat smo imeli dva shoda in en izlet k Novi štifti. Na prvem shodu v mesecu avgustu so nam g. voditelj s krepkimi besedami orisali ob zgledu sv. Janeza Krstnika katoliško značajnost. — Drugi shod je bil za slovo fan-

tom članom, ki odhajajo na cesarjev glas v krvavi boj. Ganljivo smo se poslovili z nado, da ostanejo vsaj v duhu pri nas. Odhajajoči so dobili posebne svetinje, ki jih bodo spominjale na našo Marijino družbo in krepile kot krščanske vojsake. Telesa njihova bodo tamkaj v bojnem plesu, krog njih bodo padale smrtonosne granate in sikajoči šrapneli, a misli njihove bodo vasovala v domači vasi v družbi ostalih fantov ter se spominjale lepih, da, najlepših dni, ki so jih preživeli v družbi Marijini. — Nad vse lep pa je bil izlet k Novi štifti. Na dveh vozovih smo se odpeljali. Veselo prepevaje smo došli k Novi štifti, kjer so nas veselo pozdravljali zvonovi. V cerkvi so imeli p. superijor lep govor. Nato so bile pete litanije. Odpevali smo sami fantje. Po litanijah smo ponovili obljubo. Nato so g. voditelj v krasnih besedah označili nalogo Marijinih družb. Po končanem govoru smo se nekoliko okrepčali in odšli veselo domov.

Ukve pod Sv. Višarjami. Komaj je naša mlada dekliška Marijina družba prestala srečno razne bolezni, že je prihrul vojskin vihar, ki je polovico deklet raznesel po raznih krajih, druge pa so vendar ostale na ljubi planini. Četudi je vihar odnesel cvetje, korenine pa so vendarle ostale, ki bodo zopet pognale, ko se vrnejo mirni časi. Še to je ni uničilo, ko so vodnika Marijine družbe njegovi in njeni sovražniki s satansko zlobnostjo za nekaj časa v ječo spravili. Sedaj se je še z večjo ljubeznijo oklepajo, ker šele zdaj uvidevajo, kaj je zanje Marijina družba. — Ker ni vodnika, ki bi jim dajal nauke, nadomešča njegovo nalogo »Bogoljub«, na katerega so vse družbenice naročene, ki ga zelo rade prebirajo, da jih tolaži in podučuje v sedanjem žalostnem in nevarnem času. Razume se samo ob sebi, da mu ostanejo vsa dekleta tudi še zanaprej zvesta; še celo izven Marijine družbe je našel nekaj naročnikov; iz tega je razvidno, kako priljubljen je pri našem dobrem in vernem slovenskem ljudstvu in kako nepriljubljen pri nasprotnikih, da jih je strah spreletaval, ko je prihajal v tako velikem številu (18 iztisov) v našo malo župnijo. Pisec teh vrstic želi za novo leto, da bi se oglasilo iz vsake koroške slovenske župnije toliko plačujočih naročnikov, kolikor jih je bilo v tekočem letu v Ukvah, potem boste gotovo zadovoljni z nami Korošci.

Žužemberk. Mladeniška Marijina družba. Sedemtrideset naših družbenikov je že šlo služiti cesarja. Dolgo jim je prizanašala bela žena na bojišču. Pozneje se nam je pa razkrila nevesela novica, da je vojska malin, ki melje in melje, kar pride med kamna. Tudi naši fantje so prišli na vrsto. O petih

vemo že zagotovo, da se več ne vrnejo. Več jih je ranjenih, precej tudi takih, ki se je izgubila sleherna sled za njimi. — Hudo je res, ker nam kosi smrt samo najboljše družbenike. Eden med padlimi zasluži, da se ga še posebej spomnimo. Ta junak je **Jožef Zupančič** iz Žužemberka. Tako značajnih mladeničev ni najti povsod. Kako veselo je zahajal k shodom Marijine družbe! Poletu je hodil na Nemško na delo. Marsikdo se je bal zanj, češ, da se bo izgubil na kriva pota. In vendar se je vrnil vselej pošten nazaj, kakor je odhajal. Tolaži nas le misel, da je stopil on kakor tudi drugi dobro pripravljen pred večnega Sodnika. Kakor vsi družbeniki je vzel tudi on s seboj molitvenik, rožni venec in pa sveto željo, vse to tudi pridno rabiti. — Še to bodi omenjeno: Skušnja kaže, da se mladeniči naše družbe v tujini ne bodo navzeli zlega vojaškega duha. Kako gane človeka, ko jih vidi, kadar so na dopustu, v vojaški obleki pri obhajilni mizi! Za take mladeniče skrb odložimo!

Miha Polajžar.

Stoprce pri Rogatcu. Tukajšnji vrl družbenik Mar., **Miha Polajžar**, je bil težko ranjen in je na naslednjih umrl v neki bolnišnici na Ogrskem. Nikdar se ni sramoval Marijine svetinje. Močen na telesu je, kadar je bilo potrebno, vzel v roke našo krasno Marijino za-

stavo in ponosno korakal ž njo. Pogrešali ga bomo pri Marijini zastavi, pogrešali pri obhajilni mizi. Z bojišča je v pismu prosil, naj doma molijo za spreobrnjenje grešnikov. Vojska nam zmanjšuje število udov naše družbe; pobrala nam je že dva najboljša, našega Miha in pa Martina Rampre. Uživajta pri Mariji plačilo za vajino vzorno življenje!

Vrhnika. Lansko leto se je ustanovil pri nas obhajilni odsek. Po dobrem letu se vidi njegovo delo. Ne le, da se je od začetka malo število članic pomnožilo tako, da je četrtnina deklet v odseku, ampak življenje v družbi je dobilo ono smer treznega in resnega stremljenja za čednostnim življenjem, brez katerega družba ne more doseči svojega namena: vzgoje deklet. Dekleta čimdalje bolj uvidevajo resnico, da brez pogostega sv. obhajila ni mogoče čednostno življenje. Ta zavest jih vodi, da v obilnem številu pristopajo k sv. obhajilu. Želeti bi le bilo, da tudi ona dekleta, ki mogoče še premalo umevajo potrebo pogostega obhajila, pridejo do prepričanja, da se krščansko dekletje vzgaja pri obhajilni mizi. Če se bo ta želja uresničila, bo družba izpolnjevala naloge, ki jo ima. Te vrste niso namenjene hvali, ampak naj bodo v bodrilo tistim, ki še omahujejo.

Dekliška Marijina družba pri Franciškanih v Ljubljani. Dne 8. decembra smo dokončali tridnevne duhovne vaje pod vodstvom prečastitega o. Mateja, za kar se me, hčere Marijine, s hvaležnimi srci najtopleje zahvaljujemo.

Št. Ilj v Slovenskih goricah. Tudi me smo bile tako srečne, da smo imele pred praznikom Brezmadežne device tridnevne duhovne vaje pod vodstvom čč. gg. dr. Korošca in dr. Hohnjeca in domačih gospodov. Z veseljem smo hitele na praznik 8. decembra v cerkev, kjer smo prejele sv. obhajilo v obilnem številu. Popoldne je bilo sprejetih 30 deklet v družbo.

Motnik. Dočakali smo srečo, da smo imeli kratke duhovne vaje za dekliško Marijino družbo. Kako potrebne so bile! Upamo, da bodo tudi koristile. Saj nekatera dekleta se še prav niso zavedale, da so v Marijini družbi. Zdaj so se vsaj vzbudile. Bog daj, da bi tudi vztrajale! Dne 5. listopada smo imele prenovitev odsekov. Zdaj šteje evharistični odsek: 1.) za molitveno uro 29, 2.) za prejemanje sv. obhajila (nekateri dvakrat na teden, druge na 14 dni) 21 članic; odsek treznosti I. stopnje 12, II. stopnje 10; olepševalni odsek 10; časnikarski odsek 6 članic. — Vojska je tudi pri nas napravila veliko žalosti; 8 jih je že do zdaj dalo življenje za domovino. Koliko pa se jih bori tam na bojnem polju. Za te molimo,

če je le mogoče, vsako nedeljo pred večernicami sv. križev pot.

Bilčoves na Koroškem. Naša dekliška Marijina družba še dokaj dobro napreduje. Dobro deluje evharistični odsek, dekleta prejemajo pridno sv. zakramente, pa lahko bi jih še bolj; želeli je, da bi ne bila nobena Marijina hčerka navzoča pri sv. maši brez sv. obhajila.

Pilštajn. Odkar je vojska, naša društva ne delujejo več, samo Marijina družba se trudi več ko prej. Mladeničev M. dr. že skoro nič več ni doma, vse so poklicali v vojno. Dekliška družba pa moli vsako nedeljo iz »Večne molitve« uro za blagor domovine. K svetemu obhajilu pristopajo družbenice v velikem številu vsak dan. Ob nedeljah pa prejme večina faranov svete zakramente. (To je vzorno! Ur.) Gotovo gre mnogo sv. obhajil in molitve za naše rajne vojake in za blagor naše ljube domovine. — V tem letu smo imeli dva pogreba Marijinih družabnic, ki jih v molitev priporočamo: rajne Jožefe Jazbinšek, umrle 2. junija in Antonije Pustišek, umrle 20. junija.

Vojnik. Naša dekliška Marijina družba se prav lepo razvija. Shode imamo redno vsak mesec. V družbi je deklet vseh skupaj 330. Vojničani ljubimo tudi lepo pošteno petje, zato ga posebno gojimo. Imamo družbeni pevski zbor pod vodstvom č. g. Janko Slaviča. Na Marijin praznik 8. decembra smo imeli veliko slovesnost, namreč kronanje Marije brezmadežne in sprejem novih članic.

Horjulj. Tu smo imele dekleta Marijine družbe od 2. do 5. decembra kot pripravo za glavni družbeni praznik Marijinega brezmadežnega spočetja tridnevne duhovne vaje pod vodstvom č. g. p. Janeza Pristov. Udeleževale so se prav rade vsak dan treh govorov, v katerih so še natančneje spoznale svoje dolžnosti. Tudi nekaj deklet iz bližnjih župnij se je udeleževalo duhovnih vaj.

Iz Babnega polja. 20. oktobra je umrla Marija Veber v 15 letu starosti. Bila je v Marijinem vrtcu; potrpežljivo je prenašala dolgotrajno bolezen. Na bolniški postelji je bila sprejeta v Marijino družbo. Večkrat je bila previdena s sv. zakramenti. Pogreb njen je bil krasen. — Shode imamo redno vsak mesec, nekaj jih pristopi k sv. obhajilu vsak dan; pri družbinih shodih molimo tudi, da bi Bog dal že skoro zaželjeni mir.

Št. Vid pri Ptuj. V deveti številki »Bogoljuba« se je bralo: »Biti Marijin otrok, bodi ti vedno ponos! Kako je pa pri nas? Kako vam je pri srcu? Marsikatera si je morala v srcu misliti: tudi jaz sem tista, ki delam sra-

moto Marijini družbi, žalim s svojim življenjem nebeško Mater. Da, pomislite, kaj ste obljubile pri sprejemu v Marijino družbo? Drugim dekletom bi morale biti za zgled, ne pa v spotikanje. Zdaj, ko so večina vsi fantje v vojski in so tako slabi časi, draginja povsod, pa se nekaterim ne smili denar za nepotrebno lišpanje v obleki. In nekatere gledajo za vojaki ter se ž njimi sbajajo. Dekleta, resni časi so, pomislite malo, to ni za Marijine družbenice, še za druga dekleta je sramota! Dobro bi bilo, da bi malo bolj spregledale te, ki imajo pravico opominjati, in gnjilobo odstranile iz naše sredine. Dobro tudi, da bi se družbenice malo ločile od drugih deklet, da ko pridejo do cerkve, bi šle naravnost v cerkev k Jezusu, ne pa da stojijo z drugimi vred zunaj, se pogovarjajo, smejejo, kot bi prišle na sejem, in šele ko pozvoni, se vsujejo v cerkev. In da bi začele bolj pogosto zahajati k mizi Gospodovi, da bi se začele vaditi v vsakdanjem svetem obhajilu, ki nam ga tolikokrat priporočajo, da bi imela več veselja nad nami Jezus in Marija ter skrbni g. voditelj.

Sv. Florijan pri Rogatcu. Dvajset naročnic na krasni »Bogoljub« imamo. Poprej jih je bilo deset. Dobre praške ali »pulferce« obsega, zato ga beremo v družbi in priporočamo. Ni nas veliko, samo 45 in štiri kandidatkinje; en odsek se je ustanovil, namreč evharistični s šesterimi udi, da se bode pred izpostavljenim Najsvetejšim molilo tudi od 10. do 1. ure in da se bode pogosteje prejemalo sv. Rešnje Telo.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Grašič, Praproče.
 Marija Meglič, Trzič, Gorenjsko.
 Marija Muc, Podzemelj.
 Ivana Mejač, Zalog.
 Terezija Ihan, št. Vid pri Zatičini.
 Marija Rendolič, Črnomelj.
 Marija Zupan, Nazaret.
 Antonija Kokovnik, Nazaret.
 Rozalija Pucelj, Dobrníč.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neki vojak za srečno vrnitev iz vojske. — Dve družini, v katerih vlada razdor. — Pijančevanju udana oseba. — Neka oseba, da bi premagala hude skušnjave. — Več še ne uslišanih prošelj.

ZAHVALE.

Marija Metelko Sv. Družini, sv. Antonu in sv. Roku za uslišane prošnje v raznih potrebah. — Anton Košir presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji ter sv. Antonu Padovanskemu

za ozdravljenje. — F. R. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu za uslišano prošnjo po nedolžnem obrekovane deklice. — Neka žena v št. Ilju v Slov. goricah prebl. Devici Mariji za poravnavo večletnega sovraštva med sosedi. — A. Boštele presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu za zdravje svojega brata. — Marija Orel, učiteljica, se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za srečno končani izpit. — Neki vojak presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za večkratno uslišanje.

Darovi.

Za vojaško-misijonske namene. G. Franc Rihar, župnik, Mekinje, 6 K; Marija Cugel, Amazonda-Montana, Amerika, 20 K; župni urad Sv. Bolfenk v Slov. gor. 5 K; dekliška Marijina družba v Semiču 7 K; Marija Umhitz, Ledence, Koroško, 5 K; Marija Widman, Ledence, Koroško, 3 K; Jernej Kovič, Osredki, 5 K; Neimenovana iz Ljubljane 2 K; Amalija Debelak, Prelazko, Štajersko, 10 K; Neimenovana iz Ljubljane 20 K; za slepce 20 K; za begunce 20 K; Marija Nerat, Sovodnje, 36 K.

Za bosenski misijon. Pole za opeko: št. 475 in 476. Dekliška Mar. družba Šmihel, Novo mesto, 20 K; neimenovan za novomašnika 1 K

50 vin.; Kati Berce, St. Iron, Amerika, za mizo sv. Antona, 25 K; č. g. D. Janež, Studeno, 3 K 24 vin.; Mar. Kalan za bosenski misijon 1 K; Neimenovan v zahvalo na čast sv. Antonu, Šmartno, Sl. Gr., Štaj., 50 K.

Za bratovščino sv. Dizma. M. Rebol, Hraše, 4 K.

Za bosenske misijone. Marija Habjanič v Selsesah 1 K; Ema Skale 2 K.

Listnica.

Do Božiča ta številka ni mogla priti do Vas. V tiskarni je preveč dela in premalo delavcev.

Gradiva je danes ostalo še za cele pol številke.

Tistim, ki so se zadnji čas nad »Bogoljubom« nekaj hudovali: Pogledjte, kako je »Bogoljub« na vse strani pravičen; vsakemu da čast in priznanje, ki mu gre: kmetu kakor gospodu. Ne boji se pa tudi vsakega posvariti in pogrjati, če je treba. Glejte v tej številki kmečkega korenjaka - poštenjaka in pridna mestna dekleta, — vsi imajo v »Bogoljubu« dosti prostora! Pohlevnih ovac gre veliko pod eno streho. Vse nas objemaj in veži ljubezen krščanska!

M. Ž. Kdor stori junaško delo za duše v vicah, lahko daruje sv. mašo in sv. obhajila za katerikoli namen.

Ali nas je dosti?

Na začetku 14. letnika se »Bogoljub« zopet obrača do svojih prijateljev s prošnjo, da se zanj kar mogoče potrudijo in mu odprejo vrata še v mnogo mnogo hišo. Ne gre se pri tem za nič drugega, kakor za to, da bi se potom »Bogoljuba« kolikor mogoče veliko dobrega storilo. Posebno na dve stvari bodi opozorjeno:

1. »Bogoljub« prinaša tako lepe in modre nauke o vzgoji otrok v krščanskih družinah. Kako so ti nauki potrebni! Saj vemo, da je na vzgoji vse ležeče. Vemo pa tudi, da starši splošno ne znajo dobro vzgajati. Odtod toliko slabih ljudi, ker toliko slabe vzgoje. Človeku se torej kar smili, da teh vsaki hiši prepotrebnih naukov ne bere velika večina slovenskih očetov in mater!

2. »Bogoljub« prinaša in bo prinašal veliko tolažilnih naukov. In koliko je ljudi žalostnih ter tolažbe potrebnih — vedno, posebno v teh časih! Kako bi jim človek

rad pomagal, jim malo polajšal življenje. Pa ne moreš; zastoj pišeš; glas ne pride do njih. Velika večina žalostnih nima od vsega našega pisanja nič!

Ali torej smemo biti zadovoljni? 25.000 se tiska »Bogoljuba«. Precejšnja številka, — pa če to premislimo, je vendar še veliko premajhna.

Zdaj denarja ljudem ne manjka; še nikoli ga niso toliko imeli. Prijatelji širom slovenske domovine, če ste z nami enih misli, da je nauk o vzgoji neizmerne važnosti in vsaki družini potreben, žalostni pa tudi potrebni tolažbe, boste zdaj ob novem letu storili vse, da »Bogoljub« pride kolikor mogoče do vseh žalostnih in vseh slovenskih krščanskih družin. V imenu dobre stvari prosimo lepo: Porabite te dneve za pridno širjenje »Bogoljuba«! Bog Vam povrne vsako stopinjo in vsako besedo v ta namen!

vicah; g) tretjerednikom kakor 1. dan; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

7. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega pod navadnimi pogoji; b) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

16. Nedelja. Sv. Berard in tovariši. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 1. dan.

23. Nedelja. Marijina zaroka. Sv. Družina. Udom družbe kršč. družin dvakrat popolni odpustek, če prejmejo svete zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter običejno farno ali kako drugo javno cerkev.

25. Torek. Spreobrnjenje svetega Pavla. Popolni odpustek udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

30. Nedelja, zadnja v mescu. Sv. Hija c i n t a. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 1. dan; b) vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

31. Ponedeljek. Zv. Ludovika. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 1. dan.

Mariji.

Hvaljena bodi, nebeška Kraljica,
Hvaljena vedno, Ti rajska gospa;
Revnim zemljanom Ti nam pomočnica,
Naj Te slavijo vsa ljudstva sveta.

Jezik človeški ni v stanu izreči,
Hvale Ti dolžne za vedno pomoč;
Varhinja Ti nam v nevihti grozeči,
Kadar nam žuga sovražnika moč.

Kadar besnijo viharji življenja,
In ko naval nam pogubni preti;
Vselej izkažeš se mati usmiljenja,
Čolnič rešilni Marija si Ti.

O tolažnica v bridkostih, težavah,
Stiskanem revnim zemljanom si Ti;
Ti nam zaščitnica v hudih skušnjavah,
Zloba peklena se Tebe boji.

Kadar se srce nam žalosti krči,
Slutnje prebridke navdajajo nas,
Tvoja dobrotnost duha nam osrči.
Rada uslišiš proseči naš glas.

Kdor, o Marija, se k Tebi zateče,
Z maternim plaščem ogrneš ga Ti;
Ni se mu bati ga zla in nesreče,
Kdor, o Devica, Te vredno časti.

Torej Marija za vedno ostani
Varhinja naša življenja vse dni;
V smrtni bridkosti Ti stoj nam na strani,
Da nas sovražnik naš ne vlovi.

F. K.

Misijon.

Hčerke iz dobrih rodbin, ki čutijo v sebi poklic za redovništvo in se hočejo posvetiti vzgoji revnih otrok in misijonskemu delu v tu- in inozemstvu, se sprejme v

samostan Srca Jezusovega

(Herz-Jesu-Kloster)

633

Dunaj XXI. Leopoldauerstrasse 123.

izborno se je obneslo za vojake v vojski in
sploh za vsakega kot najboljša

bol oblažajoče mazanje

pri prehlajenju, reumatizmu, gihtu, influenci,
prsní, vratni in bolesti v hrbtu

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment. capsici
compos.

Nadomestilo
za **Sidro-Pain-Expeller.**

Steklenica kron. — 80, 1'40, 2'—.

Dobiva se v lekarnah ali direktno
v Dr. Richter-ja lekarni „Pri zlatem levu“,
Praga, I., Elizabetina cesta 6.

Dnevno raspošiljanje.

Zahtevajte

zastonj in poštine prosto moj glavni
cenik s 4000 slikami ur, zlatnine in
srebrnine, glasbil, predmetov iz usnja
in jekla, potrebnih za gospodinj-
stvo in toaleto, orožja, municije itd.

Prva tovarna ur

Jan Konrad, c. in kr. dvor-
ni založnik **Brüx št. 1226 (Češko).**

Nikelnaste Roskopi-ure K 3'90, 4'20, 5'—,
Srebrne K 8'40, 9'50. — Nikelnaste budilke
K 2'90. Budilke z dvojnim zvoncem K 4'—.

Pošilja se po povzetju. — Nikak riziko!
Zamena je dovoljena ali denar nazaj!

SANATORIUM · EMONA
 ZA NOTRANJE · IN · KIRURGIČNE · BOLEZNI ·
 · PORODNIŠNICA ·
 LJUBLJANA · KOMENSKEGA ULICA · 4
 SEP · ZDRAVNIK · PRIMARJ · DR · FR · DERGANČ

500 K

1625
 Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekem 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi
Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pis-mom K 1.—, 3 lončki K 2·50, 6 lončkov K 4½.
KEMENY, Kaschau (Kassa) I., poštni predal 12/102, Ogr.

Bogata zaloga 546

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri
Ivan Jax & sin
 Ljubljana,
 Dunajska cesta 17.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, prtiličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvi-je sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadrū-
 niki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4 3/4 %

brez kakega od-bitka, tako da prejme vložnik od vsakih vlo-ženih 100 kron čistih obresti 4·75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1914 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične po-ložnice brezpla. na razpolago.

Načelnivo.

Dnevnik:

„Slovenec“

celoletno	K 26.—
polletno	„ 13.—
četrletno	„ 6·50
mesečno	„ 2·20

stane po pošti prejeman:

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v natisk vsakojake tiskovine od preproste do najknejše izvršitve.